

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΗΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευχεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932),
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐτή-
μηνα δραχ. 55. Τριμηνίᾳ δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αλυψήτου γράσει διατιμ. 50.
Δαμυρῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν ἀελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλύγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέσποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐβριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 4 Σεπτεμβρίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 40

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ὁ μικρὸς ὄρφανός

Ἐδῶ κι' ἕκατὸν πενήντα χρόνια, ζοῦσε στὸ Πεκίνο ἕνας νέος ποῦ τὸν ἔλεγαν Πιν-Χό. Ἦταν γιὸς ἑνὸς φτωχοῦ Κινέζου, ποῦ φημιζόταν ὅμως γιὰ τὴ σοφία του. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε, πὼς στὴν Κίνα ἡ μάθηση προτιμᾶται ἀπὸ τὸν πλοῦτο κι' ἡ ἀτομικὴ ἀξία ἐκτιμᾶται περισσότερο ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ἐδγένεια.

Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας τοῦ Πιν-Χό, τὸ κρῆτος τοῦ ἔκαμα ἐπίσημη κηδεῖα. Ὁ γιὸς, ποῦ ἦταν τότε δεκατριῶν χρονῶν, ἔκλαψε πικρὰ τὸν πατέρα του καί, βλέποντας τίς μεγάλες τιμὲς ποῦ τοῦ ἔγιναν, φώναξε :

—ὦ, γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ κληρονομήσω καὶ τὴν ἀξία σου, ὅπως κληρονομῶ τὴ μικρὴ σου περιουσία ; Γιατὶ ἡ ἀδικη τύχη δὲν δίνει στὸ γιὸ τὴ σοφία ποῦ ὁ πατέρας ἀπόκτησε μὲ τόσους κόπους ; Ἡ μάθηση δὲν εἶναι προτιμώτερη ἀπὸ τὰ χρήματα ;

— Παιδί μου, τοῦ εἶπε ἕνας γέρος γείτονας, περισσότερο γνωστικός παρὰ σοφός ἡ σοφία ἀποκτᾶται μὲ τὴ μελέτη, κι' ὁ πλοῦτος μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴν οἰκονομία. Διάλεξε ἕναν ἀπὸ τοὺς δυὸ δρόμους ποῦ ἀνοίγονται μπροστά σου : γίνου γραμματισμένος ἂν ἀγαπᾶς τὰ γράμματα ἢ μιμῆσου ἐμένυ, ἂν θέλῃς νὰποκτήσῃς χρήματα.

— Ὅτὰ γίνω γραμματισμένος ! φώναξε ὁ μικρὸς ὄρφανός. Ἐνὰ στεφάνι ἀπὸ δάφνη τὸ προτιμῶ ἀπὸ χρυσο βασιλικὸ στέμμα.

Τὰ τρία πρῶτα χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, ὁ Πιν-Χό ἐ-

σπούδαζε μὲ μεγάλη ἐπιμέλεια τὴν κινέζικη γραφὴ—τόσο δύσκολη μὲ τὰ πολλὰ καὶ παράξενα γράμματά της, ποῦ πρέπει κανεὶς μᾶλλον νὰ τὰ ζωγραφίξῃ παρὰ νὰ τὰ γράφῃ—τὴν Ἀστρονομία καὶ τὴν Ἱστορία. Ἀλλὰ λίγο-λίγο ὁ ζήλος του λιγότευε μπροστά σὺς μεγάλες δυσκολίες ποῦ ἀπαντοῦσε. Ἄντι νὰ βάλῃ ὅλη του τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴ θέληση, ἀρχισε

—Παῖδί μου, τοῦ εἶπε ὁ γέρος γείτονάς του Σά-Ουάν... (Σελ. 349, στ. α').

νὰ σκέπτεται : «Ὁ πατέρας μου ἔλαβε μεγάλες τιμὲς μόνο ἀφοῦ πέθανε ὅσο ζοῦσε ὅμως, ἦταν φτωχὸς καὶ βασανιζόταν πολὺ. Τὸνομά του, ἀλήθεια, ἦταν ἐνδοξο, ἡ τύχη του ὅμως δὲν ἦταν ζηλευτή. Τέτοια θὰ εἶναι κι' ἡ τύχη ἡ δική μου ; »

Ὅσῶσο ἔδωσε τίς πρῶτες του ἐξετάσεις, ἐπέτυχε καὶ πήρε ἀδεία ὀλίγων ἡμερῶν γιὰ νὰ ἐξεκουρασθῇ. Τότε, γιὰ πρώτη φορά, ἔρριξε βλέμμα ζήλειας στὸ λαμπρὸ κήπο τοῦ Σά-Ουάν, τοῦ γείτονά του, καὶ παρατήρησε πόσο ὀρθία ἦταν ἡ κατοικία του. Ἐκείνος ὁ καλῆμένος κατοί-

κοῦσε σ' ἕνα φτωχόσπιτο μ' ἕνα γέρο ὑπηρέτη. Τὰ παράθυρά του ἔβλε, πᾶν στὸν κήπο αὐτοῦ τοῦ Σά-Ουάν, ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν γείτονα ποῦ τοῦ εἶχε δώσει. Ἄλλοτε τίς συμβουλὲς ἔκαινες. Μποροῦσε λοιπόν, χωρὶς νὰ φαίνεται ἀδιάκριτος, νὰ βλέπῃ μὲ θαυμασμὸ τὸ θέαμα ποῦ ἀπλωνόταν μπροστά του. Ὁ κήπος τοῦ Σά-Ουάν ἀνέβαινε τὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου καὶ σχημάτιζε ὡς ἕνα ἀμφιθέατρο, μὲ πολλὰ, πλατύτατα σκαλιά, ὅπως εἶναι πολλοὶ κήποι στὴν Ἀσία. Τὰ δρομάκια ἦταν στρωμένα μὲ χρωματιστὰ χαλίγια ποῦ ἔλαμπαν στὸν ἥλιο. Δέντρα ψηλά καὶ πυκνὰ ἔρριχναν παντοῦ τὴ σκιά τους, καὶ κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δέντρα ἔβλεπες λουλούδια σπάνια καὶ ὄρθιότατα. Μαρμαρένιες σκάλες ἀπὸ κάτω ἔφθαναν ὡς ἀπάνω, κι' ἔδῶ κι' ἐκεῖ ἦταν κίονια, καθίσματα κάτω ἀπὸ πελώριες ὀμπρέλλες, καὶ κούνιες κρεμασμένες ἀπὸ ἕνα δέντρο σὲ ἄλλο.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τίς κούνιες αὐτές, ἦταν ἀνεβασμένες οἱ κόρες τοῦ Σά-Ουάν, τρεῖς θελκτικὲς μελαχροινὲς Κινεζούλες μὲ κατόμαυρα μαλλιά. Ἐσφώνιζαν χαρούμενες κάθε φορά ποῦ ἡ κούνια τους ἀνέβαινε ψηλά κι' ἀγγίζε τους κλώνους τῶν δέντρων. Παραπέρα, οἱ ὑπηρέτριες ἐτοίμαζαν τὸ τσάι κάτω ἀπὸ μιὰ κομφότατη σκιάδα, ποῦ τὴ σχημάτιζαν ἀγιδόκλημα, γιασεμιές κι' ἀνθισμένες τριανταφυλλίες. Σ' ἕνα τραπέζι ἦταν διάφορα γλυκίσματα μὲ μέλι κι' ἕνα ποτὸ ποῦ οἱ Κινέζοι τὸ πίνουν πάντε φορές τὴν ἡμέρα. Ἡ γυναίκα τοῦ Σά-Ουάν ἦταν ξαπλωμένη σὲ μιὰ αἰώρα—κρεμαστὸ κρεββάτι—κάτω ἀπὸ ἕνα πλατάνι, καὶ τραγουδοῦσε, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Σά-Ουάν, καθισμένος σταυροπόδι σ' ἕνα ντιβάνι, ροφοῦσε

μέ μεγάλη ευχαρίστηση τὸ ναργι-
λέ του.

Ὁ Πιν Χδ, βλέποντας αὐτὴ τὴν
οικογένεια τόσο πλούσια κι' εὐτυχι-
σμένη, αίστάνθηκε μεγάλη ἐπιθυ-
μία νὰ πλουτίσῃ. Ἄρπαξε λοιπὸν
βιβλία του καὶ τετράδια καὶ τὰ ξέ-
σχισε ἀλόγητα· ἔπειτα ἐφόρεσε τὸ
μεταξωτὸ του γιλέκι, τὸ χρυσοκέντη-
το μανδύα του καὶ τὰ κίτρινα σαντά-
λια του—ὅσο φτωχὸς κι' ἂν ἦταν,
εἶχε μὴ καλὴ φερεσιὰ—καὶ χτύπη-
σε τὴν πόρτα τοῦ γείτονά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'
Στοῦ Σά-Ουάν

Τοῦ ἀνοίξῃ μιά διηγήτρια καί, ὅ-
ταν τῆς εἶπε πὸς ἤθελε τὸν κύριό
της, τὸν ἔβγαλε στὸν κήπο. Ὁ Σά-
Ουάν δέχθηκε τὸ νεαρό του γείτονα
φιλικώτατα καὶ τὸν ὠδήγησε στὴ
σκιάδα, ὅπου κάθονταν τώρα, γύρω
στοῦ τραπέζι τοῦ σοφοῦ, ἡ γυναίκα
του κι' οἱ κόρες του. Τοὺς τὸν
παρουσίασε μὲ τὰ κολακευτικὰ
αὐτὰ λόγια:

— Ἐδῶ εἶναι ὁ γείτονάς μας
Πιν Χδ ποὺ θαυμάζετε τὴ με-
γάλη του ἐπιμέλεια στὰ γράμ-
ματα. Εἶναι ἀξίος γιὸς τοῦ σο-
φοῦ του πατέρα. Ἐπέτυχε στίς
ἐξετάσεις του κι' οἱ δασκάλοι
του μοῦ τὸν ἐπαίνεσαν θερμώ-
τατα.

— Καλῶς ἤλθετε στὸ σπίτι
μας, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἡ γυ-
ναίκα τοῦ Σά-Ουάν, δίνοντάς
του τὸ χέρι της, ποὺ τὰ νύχια
του ἦταν μακριὰ καὶ στριφτά.
Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴ λαμ-
πρὴ κηδεὶα τοῦ δοξασμένου
πατέρα σου. Εἶμαστε πολὺ εὐ-
τυχεῖς ποὺ σὲ γνωρίσαμε κι' ἀπὸ
κοντά.

— Εἶναι ἀλήθεια πὸς ξέρετε τί
δρόμο κάνει τὸ κάθε ἀστρο; τὸν
ρώτησε ἡ Μαγγάνη, ἡ μεγαλότυρη
κόρη τοῦ Σά-Ουάν.

— Συχνὰ σὰς βλέπουμε ποὺ στή-
νετε τὸ τηλεσκόπιό σας καὶ κοιτάζετε
τὸν οὐρανό, καὶ ζηλεύουμε τὴ σοφία
σας, τοῦ εἶπε ἡ Τάο-Νίγκ, ἡ δεύτε-
ρη κόρη. Τί ὄρατο ποὺ θὰ εἶναι νὰ
φεύγῃ κανεὶς ἐστὶ ἀπὸ τὴ γῆ καὶ νὰ
ταξιδεύῃ στὸν οὐρανό!

— Ἐπίετα, πρόσθεσε ἡ Σι-Ζι, ἡ
τρίτη κόρη, μὲ τὸν καιρὸ ἐλπίζετε νὰ
πάρετε τίς πιδὸ τιμητικὲς θέσεις, κι'
αὐτὸν τὸν τίτλο τοῦ Μανταρίνου, για-
τί μόνο γραμματισμένοι γίνονται δη-
μόσιοι ὑπάλληλοι.

Ὁ Πιν-Χδ, παραζαλισμένος ἀπὸ
τὴν εὐγενική αὐτὴ υποδοχὴ, ἐφέλλι-
σε μερικὲς ἀσυνάρτητες λέξεις...
Τὸν ἐκτιμοῦσαν λοιπὸν; τὸν ἐνόμι-

ζαν γιὰ κάτι-τί, κι' εἶχαν γι' αὐτὸν
μεγάλες ἐλπίδες, ἐνῶ ὁ Πιν-Χδ, ὁ ἀ-
νόητος, εἶχε ἀηδιάσει τόσο τὴν ἐπι-
στήμη, καὶ σὲ μὴ στιγμὴ ἀπελπισίας,
εἶχε ξεσχίσει τὰ βιβλία του καὶ κα-
ταστρέφει κόπους τριῶν χρόνων; Τί
θάλγεε ὁ Σά-Ουάν, ἂν τὸ μάθαινε;

Ὁ νεαρὸς Κινέζος ἄρχισε νὰ με-
τανοιάων ἡμέρησε νὰλλάξῃ στά-
διο, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσε πιά νὰ ὀπι-
σθοχωρήσῃ. Ἄφορὸ κατέστρεψε τὸ
μέλλον του, ἔπρεπε νὰ δημιουργήσῃ
ἄλλο.

— Ἀγαπητέ μου γείτονα, ἀξιότιμη
Σά-Ουάν, εἶπε ἀφοῦ καταβρόχθισε
δυσ φλυτζάνια τσάι μὲ δέκα δώδεκα
παξιμαδάκια βέβαια, καλὸ εἶναι νὰ
γίνῃ κανένας σοφός, κι' ὁμολογῶ πὸς
στὴν Κίνα οἱ σοφοὶ ἐκτιμοῦνται πε-
ρισσότερο ἀπ' ἑλοῦς τοὺς ἄλλους.
Ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς στὸ σκο-
πό του, τί δυσκολίες πρέπει νὰ κα-
τανικήσῃ, τί κόπους νὰ κάμῃ, τί ἀ-

— Ἐδῶ εἶναι ὁ γείτονάς μας Πιν-Χδ, ἀξίος γιὸς
τοῦ σοφοῦ του πατέρα. (Σελ. 350, στ. α')

γρύπνιες κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ λύ-
χνου, σκυμμένος στὰ χαρτιά του καὶ
στὰ βιβλία του! Κι' ὅσοι, τί ἀγω-
νίες ἂν θὰ ἐπιτύχῃ ἢ ὄχι στίς ἐξε-
τάσεις του, γιὰ νὰ γινῇ σοφός
καὶ νὰ πάρῃ τὸν τίτλο τοῦ Μανταρί-
νου! Γι' αὐτὸ ἐγὼ θὰ προτιμήσω τὸν
πλοῦτο ἀπὸ τὴν παιδεία. Ἐνας κα-
λὸς ἔμπορος, ποὺ κάνει γρήγορα πε-
ριουσία, τί ἥσυχος κι' εὐτυχημένος
ζῆ! ἐνῶ ὁ σοφός, κι' ὁ φτωχὸς
ἀκόμα στὸ σκοπὸ τοῦ, ἠσπάρει φτώ-
χεια κι' ἔχει ἕνα σωρὸ βάζανα.

— Τί λές, παιδί μου! φώναξε ὁ
Σά-Ουάν, σηκώνοντας ψηλὰ τὰ χέ-
ρια. Μόνο στοὺς γραμματισμένους οἱ
νόμοι τοῦ κράτους μας ἐπιτρέπουν
τίς μεγάλες θέσεις καὶ τὰ μεγάλα ἀ-
ξιώματα· κι' ἕνας ποὺ ἔχει μιά με-
γάλη θέση πληρώνεται καλὰ καὶ δὲν
μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἀπὸ φτώχεια.
Ναί, ἕνας ἔμπορος μπορεῖ νὰ εἶναι
πλουσιώτερος ἀπὸ ἕνα Μανταρίνο.

Πρῶτα μὲ ἑμῶς καὶ μὲνα νὰ σοῦ πῶ τί
φροντίδες κι' ἀνησυχίες ἔχει ἡ ζωὴ τοῦ
ἔμπορου. Ἀφίνω τώρα πὸς εἶναι μιά
ζωὴ κοινὴ, ταπεινὴ, χωρὶς μεγαλεῖο,
χωρὶς δόξα. Εἶναι δυνατὸ νὰ τὴν
προτιμᾶς εὐ, ὁ γιὸς ἐνὸς σοφοῦ;

— Ναί, τὴν προτιμῶ! ἀποκρίθη-
κε ζωηρὰ καὶ σταθερὰ ὁ Πιν-Χδ.

Ὁ Σά-Ουάν, ἡ γυναίκα του κι' οἱ
κόρες του κοιτάχθηκαν μὲ ἀπορία
καὶ μ' ἐκπλήξη.

— Πὸς; ψιθύρισε ὁ Σά-Ουάν θά-
φήσῃς τὴν ἐπιστήμη γιὰ τὸ ἔμπορο;

— Τὸ ἀποφάσισα.

— Θὰ παρατήσετε τὴν Ἀστρονο-
μία; φώναξε ἡ Μαγγάνη.

— Καὶ τὴ μελέτη τῶν παλαιῶν
συγγραμμάτων; εἶπε ἡ Σι-Ζι.

— Κρίμα! κρίμα! φώναξε ἡ Τάο-
Νίγκ, ποὺ ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὸ
νεαρό γείτονά της. Πὸς ἀλλάξατε ἰ-
δέα; Ἄδεν φοβάστε μὴν κάνατε τρέλλα;

— Προτιμᾶ τὸν πλοῦτο! ψιθύρισε
μὲ οἴκτο ὁ Σά-Ουάν.

— Γιατί προτιμᾶτε τὸν
πλοῦτο; ρώτησε δυνατὰ ἡ
Τάο-Νίγκ.

Τὸ γιὰ τί αὐτὸ ὁ Πιν-Χδ
δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πῇ. Εἶναι
εὐκόλο νὰ ὁμολογήσῃ κανέ-
νας πὸς ἡ θεὰ ἐνὸς ὠραίου
κῆπου καὶ μιάς εὐτυχημένης
οικογένειας τὸν ἔκαμε νὰ ζη-
λέψῃ καὶ νὰλλάξῃ ἰδέα; . .
Καὶ ψιθύρισε θλιβερὰ:

— Δὲν ξέρω... Ἐσχίσα ὁ-
μως τὰ βιβλία μου καὶ τὰ πέ-
ταξα στὸ ποτάμι. Τώρα δὲν
ὑπάρχει ὑποχώρησις. Ὁ και-
ρὸς ἦ ἀνέλθῃ ἂν ἔκαμα τρέλ-
λα ἢ ἂν σκέφθηκα φρόναμα.

Οἱ τρεῖς κόρες τοῦ Σά-Ουάν
ἔνωσαν τὰ χέρια μὲ ἀπελπισία καί, μὲ
δακρυσμένα μάτια, ἔλεγαν:

— Τί κρίμα! τί κρίμα! Τόση σο-
φία στὸ ποτάμι! . . Φοβερό!

(Ἀκολουθεῖ)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Παράφρ. ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τῆς Λεϊλά-Χανούμ)

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Οἱ μέρες πᾶνε καὶ μικραίνουν,
Παίζουν τὰ σύννεφα κυνηγητό,
Μαδοῦν τὰ δέντρα καὶ μᾶς ραίνουγ,
Καὶ τὰ πουλάκια παίζουν τὸ κρυφτό.

Ν' ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖο κοντοξυγάνει,
Πὸς τὸ προσμένο μ' ἀπειρη χαρὰ
Καινούργια δύναμη στεριώνει
Στὸ σῶμα, καὶ στὸ νὰ γερᾷ φτερό!

Μ' αὐτὰ θεὰ περᾶω πίσω
Στὴ χάρα, στὸ καλὸ μου τὸ σχολεῖο,
Ἐπάνω σὰ βιβλία θ' ἀγαπήνησῃ,
Μ' ἀγάπη, μὲ τὸ ζῆλο τὸν καλὸ.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΛΙΤΑΝΕΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΗ γειτονιά μας, κάθε χρόνο
αὐτὴ τὴν ἡμέρα — 29 τοῦ
Αὐγούστου, ἀποτομὴ τῆς κε-
φαλῆς τοῦ Προδρόμου, νη-
στεία — γίνεται μιά μικρὴ λιτανεία.
Βγάζουν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γιάννη
ἀπὸ μιά ἐκκλησία καὶ τὴν πηγαίνουν
σὲ μίαν ἄλλη. Οἱ ἐκκλησιᾶς αὐτές,
τῆς γειτονιάς κι' οἱ δυο, δὲν ἀπέχουν
παρὰ λίγα βήματα. Ἀλλὰ τὴν εἰκό-
να τὴν πάνε «ἀπὸ γύρο» κι' ἔτσι ἡ
μικρὴ λιτανεία περνᾷ κι' ἀπὸ μερι-
κοὺς μεγάλους δρόμους. Ὅτε λάβα-
ρα ἑμῶς, οὔτε ἐξαπτερυγα, οὔτε οὐ-
ρανία, οὔτε σημαίες, οὔτε στρατός.
Καμμιά πομπή, κανένα μεγαλεῖο.
Μιά μουσικοῦλα μπροστά, μερικοὶ
παπάδες γύρω στὴν ἀσημένια εἰκόνα,
κι' ἀπὸ πίσω λαὸς, «λαουζήτικος»,
προπάντων γυναικες. Κι' ἐπειδὴ ὁ
ἀγίουσιτάκος ἡλιος καίει, δὲν βλέ-
πετε παρὰ ἕνα ποταμάκι. . . ἀπὸ ἀ-
νοιχτὲς ὀμπρέλλες ὄλων τῶν εἰδῶν
καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων, ποὺ πτε
πλημμυρίζει ἕνα δρομάκο, πότε περ-
νᾷ ἀπὸ τὴ μέση ἐνὸς μεγάλου δρό-
μου, παραμερίζοντας στὴν ἄκρη γιὰ
νὰ περάσῃ τὸ τράμ. . . Οἱ καμπάνες
χτυποῦν ὅλη τὴν ὥρα—ἀπὸ τίς ἐν-
τεκα ὡς τὸ μεσημέρι βαστᾷ ἡ λιτα-
νεία—κι' οἱ περιοικοὶ βγαίνουν στίς
πόρτες καὶ στὰ παράθυρα, γιὰ νὰ ἰ-
δοῦν ἀπὸ κοντὰ ἢ ἀπὸ μακριὰ, νὰ
κάμουν τὸ σταυρὸ τους καὶ νὰ εὐχη-
θοῦν «καὶ τοῦ χρόνου μὲ θγεία, ἀγίε
μας Γιάννη» . . .

Εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνια
— ὅσα καθόμαστε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι
τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου, ἀνάμεσα στίς
δυο ἐκκλησιᾶς—ποὺ βλέπουμε τὴ μι-
κρὴ λιτανεία Δὲν περνᾷ κάτω ἀπ'
τὸ σπίτι μας, τὴ βλέπουμε ὅμως ὅταν
ξεκινᾷ ἀπ' τὴν ἐκκλησία τοῦ ἀντι-
κρινῶ δρομάκου, φυλάμε νὰ τὴν ἰ-
δοῦμε ὅταν θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος
τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ποὺ φαίνεται ἀπ'
τὰ παράθυρά μας, καὶ πάλι ὅταν θὰ
βγῇ στὴν ὁδὸν Εὐριπίδου, πιδὸ κάτω,
καὶ θὰ καταλήξῃ στὴν ἄλλη ἐκκλη-
σιά. Καμμιά φορὰ ξεχνάμε πὸς εἶ-
ναι ἡ ἡμέρα τῆς καὶ ξαφνικὰ ἀκού-
με τίς καμπάνες καὶ τὴ μουσικοῦλα.
«Ἄ, ἡ λιτανεία!» Καὶ πετιόμαστε
στὰ παράθυρα. Μᾶς κάνει τόση χαρὰ!
Τὴν ἔχουμε συνειθίσει, ὅπως κάθε
τί ποὺ γίνεται ταχτικά, μιά ὀρισμένη
ἡμέρα τοῦ χρόνου, τὴν ἴδια ὥρα καὶ
στὸν ἴδιον τόπο. Καὶ τὴ βλέπουμε
μὲ συγκίνηση. Τόχουμε μάλιστα γιὰ
καλὸ νὰ τὴν ἰδοῦμε, κι' ὅταν κανέ-
νας μας τυχαῖν νὰ εἶναι ἀρρωστος

ἐκείνη τὴν ἡμέρα, κάνει κουράγιο νὰ
σηκωθῇ μιά στιγμὴ καὶ νὰ πλησιάσῃ
ἕνα παράθυρο. Καὶ θυμᾶμαι τότε τὴ
«Λιτανεία» τοῦ Χάινε καὶ φθυρίζω:

Σήκω, Γιαννάκη μου, καὶ σὺ,
Νὰ ἰδῆς τὴ λιτανεία ποὺ περνᾷ. . .

Κι' ἂν τύχῃ νὰ λείπῃ κανένας μας
ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸ σπίτι καὶ τὴ
γειτονιά, λυπάται ὅταν ἀκούῃ γυρί-
ζοντας πὸς βγήκε ἡ λιτανεία καὶ δὲν
τὴν εἶδε. «Ἐ, δὲν πειράζει, τὸν πα-
ρηγοροῦμε τοῦ χρόνου, ὡς εἴμαστε
καλά». Πέρου ἦταν πολὺ ἀρρωστὴ ἡ
γυναίκα μου. Ὅταν ἀκουσε τίς κα-
μπάνες καὶ τὴ μουσικοῦλα, σηκώθη-
κε ἡ καίμενη μὲ κόπο, πήγε στὸ πα-
ράθυρο, κι' ὅσοι κλαίγοντας εἶπε:
«Τὴν εἶδα. . . μὰ θὰ τὴν ἰδῶ καὶ τοῦ
χρόνου!». Σήμερα ποὺ τὴν ξαναεἶδε
καλά, τὸ θυμῆθηκα, καὶ συγκινήθη-
κε πολὺ. «Πέρου, εἶπε, ρωτήθηκα ἂν
θὰ τὴν ξαναἰδῶ, μὰ νὰ θὰ, δέξα-
σοι ὁ Θεός, τὸ ἀξιώθηκα. . .». Ἡ μι-
κρὴ λιτανεία, ἡ χρονιάτικη, ἡ ταχτι-
κή, ποὺ τὴ βλέπει τριάντα τώρα χρό-
νια, τὴν ἔκαμε νὰ συλλογιθῇ πὸς

εἶχε ἐπιζῆσει ἀπὸ μιά μεγάλη ἀρρώ-
στεια καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό. . .

Ἄς εἶν' εὐλογημένη ἡ μικρὴ λι-
τανεία, ἡ φτωχὴ, ἡ ἀπλή, ἡ ἀπέριττη,
ποὺ μᾶς χαροποιεῖ καὶ μᾶς συγκινεῖ
περισσότερο ἀπὸ μιά μεγάλη, ἐπίση-
μη καὶ πομπικὴ λιτανεία, μὲ μουσι-
κὲς καὶ παρατάξεις. Γίνονται κι' ἄλ-
λες τέτοιες μικρὲς κι' ἀνεπίσημες στὴν
Ἀθήνα, συνοικιακὲς νὰ ποῦμε λιτα-
νεῖες, ὅπως τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος
στὸ Παγκράτι. Καὶ παντοῦ, στοχά-
ζουμαι, οἱ γείτονες, οἱ περιοικοὶ, ποὺ
τίς βλέπουν ταχτικά κάθε χρόνο, θὰ
τίς ἔχουν συνηθίσει, καὶ θὰ τίς περι-
μένουν, καὶ θὰ τίς ἀγαποῦν, καὶ θὰ
λυποῦνται ὅταν, γιὰ ἕνα ἢ ἄλλον λό-
γο, δὲν μποροῦν καμμιά φορὰ νὰ τίς
ἰδοῦν. Πολλὰ μικρὰ κι' ἀπλά πράγ-
ματα παίζουν μεγάλο ρόλο στὴ ζωὴ
τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί εἶναι ἡ ποίηση
τῆς ζωῆς του. Καὶ γιὰ τὴν ποίηση
δὲν χρειάζονται πομπὲς καὶ μεγα-
λεῖα. Φτάνει μιά ἱερὴ εἰκόνα ποὺ τὴν
περιφέρουν μ' ἐδάθεια δυο τρεῖς
παπάδες, μὲ μιά μουσικοῦλα μπροστά. . .

Ἐὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

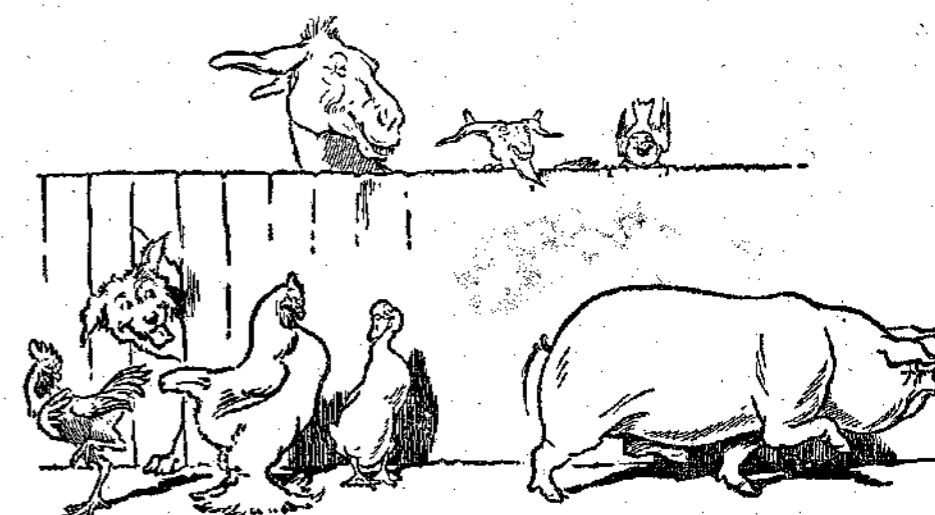
ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΘ'.

— Ναί, Ἄψος, εἶπε ὁ Γκριναῖος. Εἴσατε καὶ φαίνεστε. . . Ἀλή-
θεια, ἔπρεπε νάρθῃ ἔδῳ κι' ἕνα ζωντανὸ μεγάλο καὶ δυνατὸ σᾶν καὶ σᾶς,
νὰ ἐπιβάλλεται.

— Γιὰ ποῦ λόγος; ρώτησε ὁ ταῦρος.
— Γιατί τὰ ζωντανὰ τοῦ κτήματος, καὶ προπάντων τὰ πουλιὰ τῆς αὐ-

λῆς, εἶναι πολὺ κακότροπα καὶ ἀνάγωγα. Προπάντων μιά παλιόκοττα, ποὺ
τὴ λένε Ἀσπροῦλα. Δὲν ξέρετε πὸς κάνει πειράζει ὄλο τὸν κόσμο! Ἐσεῖς
μόνο θὰ μπορούσατε νὰ τὴ βιάσετε στὴ θέση της. Καὶ ξέρετε πὸς; Νά,
νὰ σᾶς τὴ φέρω ἔδῳ μὲ τρόπο, καὶ νὰ τὴν κυνηγήσετε ξαφνικὰ, ὅπως τὸ
Γιαννάκη, τὸ κακόπαιδο τοῦ ἀφεντικού.
— Μὰ δὲν θάταν εὐγενικό ἐκ μέρους μου, εἶπε ὁ ταῦρος. Τὸν Γιαν-
νάκη τοῦ ἀφεντικοῦ τὸν κυνήγησα ἔτσι σ' ἀστεῖα, γιὰ παιχνίδι.
— Ὡ, μὰ καὶ τὴν Ἀσπροῦλα στάστεῖα θὰ τὴν κυνηγήσετε. Αὐτὸ θὰ

της φθάση γιά νά συμμαζευθή. Λοιπόν, κύριε Άψύ, πάω νά σάς τή φέρω και χαίρω πολύ γιά τή γνωριμία. Όρεθούσθε!

Κι' ο Γκρινιαός γύρισε στην αλή, μάζεψε όλα τά ζωντανά, και τούς διηγήθηκε πώς είδε και γνώρισε τόν ταύρο.

— Τόν λένε Άψύ, έπρόσθεσε, μά είναι ήμερος σάν άρνάκι. Έξέφρασε μάλιστα τήν επιθυμία νά σάς ιδή και νά σάς γνωρίση όλους.

— Τότε νά πάμε στο μεγάλο λειβάδι, είπε ο κύριος Μέντιος.

— Νά πάμε βέβαια, άφου ο Άψύς είναι καλός, συμφώνησαν και όλα τάλλα ζωντανά.

— Έμπρός λοιπόν, είπε ο Γκρινιαός. Έγώ νά σάς οδηγήσω πού τόν ξέρω. Ακολουθήτε με. Έλάτε κοντά μου, κυρία Άσπρούλα.

— Πώς; δέν είσαι θυμωμένος μαζί μου; τόν ρώτησε ή Άσπρούλα.

— Γιά δέν λόγο; Έκαμε ύποκριτικά ο Γκρινιαός. Έπειδή με είπατε «γυροούν»; Μπά, έγω τώ ξέχασα πιά. Και μήπως δέν είμαι; Έλάτε! Και συλλογίσθηκε: «Κακομοίρα μου, έλα και θά ιδής τί σε περιμένει. . .»

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ (*)

ΠΡΟΣΩΠΑ	Ηλικία
ΚΟΛΕΤΤΑ	ψηλό και ένανθό κοριτσάκι 12 χρονών ξένιαστο και ζωηρό
ΑΝΔΡΕΑΣ	άγρι 10 χρονών, πού χώνει τή μύτη του παντού και θαρρεί πώς τά ξέρει όλα
ΝΤΟΝΤΟΣ	άγροάκι 6 χρονών, πού δέν παραδέχεται ποτέ νά τόν αφήνουν τ' άδελφά του έξω από τά παιχνίδια και τά σκάδια τους.
ΜΟΝΙΚΑ	κοριτσάκι 9 χρονών
ΓΙΑΓΙΑ	ψηλή και ήλικιωμένη, καλοντυμένη και γλυκομιλήτη
ΚΥΡΑ-ΚΑΤΕΡΙΝΑ	γριά υπηρέτρια
ΜΑΡΚΟΣ	έξάδελφος, ψηλό άγροί άς 16 χρονών με φάτα έξυπνη και άγαθή.

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Έν άναμονή του Μάρκου, του μεγάλου εξαδέλφου πού λείπει στην Άγγλία. Στο έξοχικό σπίτι γίνονται έτοιμασίες και τά πάντα είναι γεμάτα χαρά, γιατί θά περάσουν τό καλοκαίρι μαζί με τόν Μάρκο, πού είναι θανμάσιο παιδί, πρότος και στά μαθήματα και στά παιχνίδια. Σεό ώραίο σαλόνι—σαλόνι πλουσίου έξοχικού σπιτιού—είναι μαζεμένα τά τρία άδελφία.

Ντοντός.—Κολέττα, τί λές, θά κάνη πάλι τ' άλογάκι ο Μάρκος, νά με πηγαίνη καθάλλα, όπως τόκανε πρόπερσι;

Κολέττα.—Χμ, δέν πιστεύω. Τώρα μεγάλωσες κι' είσαι βαρύς. Θά τοδ κοπή ή μέση του τοδ καίμένου, νά σου κάνη τέτοια παιχνίδια. . . Μ' έμένα όμως θά παίξη τέννις, αυτός

μ' έμαθε και νά ιδήτε πού τώρα θά τόν νικήσω.

Άνδρέας.—Έλα δά, καυχούσθε! Ο Μάρκος είναι τετραπέρατος, κανέναν μας δέν μπορεί νά τόν νικήση ούτε στο τέννις, ούτε πουμενά.

Κολέττα.—Καλά τώρα, άς τ' άφήσουμε αυτά. . . Η γιαγιά, ξέρεις, είναι όλη χαρά, πού περιμένει τώ Μάρκο σήμερα. Είπε λοιπόν νά τολίσουμε τώ σαλόνι. Πάρε τήν φαλλίδα και πήγαμε με τώ Ντοντό νά κόψης λουλούδια. Έγώ θά έτοιμάσω τά βάζα και θά σάς περιμένω. . . Μά δέ μου λέτε, πού είναι ή Μόνικα;

Ντοντός.—Τώρα τήν είδα στον κήπο. Καθόταν και διάβαζ' ένα βιβλίο. Αυτή έλο με τά βιβλία της γυρίζει. Ούτε μιλάει καθόλου.

Κολέττα.—Έτσι είναι αυτή. Άμα τή χρειάζεσαι, δέν τή βρίσκεις ποτέ μπροστά σου.

(Ο Άνδρέας κι' ο Ντοντός βγαίνουν, ή Κολέττα συγριζει έδώ και κει τώ σαλόνι, έτοιμάζει τά βάζα και βαστα βγαίνει σιδ παράθυρο και φωνάζει τά παιδιά. Έκείνα γυρίζουν σέ λίγο φορτωμένα με λουλούδια).

Κολέττα.—Μήν άργήτε. Όπου νάναι, θαλθή ή γιαγιά και θέλω νά τά βρή έτοιμα.

(Η Κολέττα παίρνει τά λουλούδια και τά ταχτοποιεί με πολύ γούστο μέσα στα ώραία βάζα. Ο Ντοντός τραβάει μια μικρή πολυθρόνα και θρονιάζεται μέσα αναπαυτικά).

Ντοντός.—Νά, έδώ θά κάθουμαι έγώ και θά βάζω τώ Μάρκο νά μου λέη, εκείνες τίς ώραίες ιστορίες πού ξέρει.

Κολέττα.—Έτοιμάσου! Τήν δρεξή σου θάχη νομίζεις ο Μάρκος, νά σου λέη τώρα παραμύθια.

Ντοντός.—'Α, Κολέττα, γιά πέσ μου, τώ Μάρκου τοδ άρέσει ή κρέμσοκολάτα;

Κολέττα.—Γιατί ρωτάς; Ντοντός.—Ξέρεις, περνώντας από τήν κουζίνα, είδα πού ή Μαρτίττα χτυπούσε αυγά κι' έλυωνε σοκολάτα. Άχ, πώς μουκοβολούσε! Φτιάνει κι' άλλα γλυκά, και μαρέγκες, και τρούφες. . .

Άνδρέας.—Έλα τώρα, Ντοντό, με τίς λουκουδιές σου. Έσένα πάντα σου πέφτουν τά σάλια σου μ' αυτά. . .

Ντοντός.—Γιατί έσύ, βλέπεις, πές πίσω. Γιά θυμήσου τότε πού έφαγες κρυπά τά τρίγωνα από τώ μπουφέ. . .

Κολέττα.—Ντοντό, τέτοια λόγια νά μήν τά λές στους μεγαλύτερους. Γιά κοιτάξτε τί ώραία πού είναι τά λουλούδια μας! Ω, χαρά πού θά νοιώση ή γιαγιά άμα τά ιδή. . . Μά, παιδιά, τί έγινε αυτή ή Μόνικα σήμερα; Έμεις κοπιάζουμε έδώ και συγριζουμε, και τώ λόγου της κάθεται στη μπάνια. Κι' όταν θάρθη ο Μάρκος, θά νομίζη πώς βοήθησε κι' ή Μόνικα στο συγύρισμα.

(Εκείνη τή στιγμή μπαίνει ή Μόνικα, κονη μελαχροινούλα έννια χρονών, λιγόλογο κοριτσάκι και μαζεμένο. Κρατεί μια παλιά κίτρινομένη φωτογραφία κι' ένα τριαντάφυλλο).

Μόνικα.—Έγώ είμαι, Κολέττα.

Κολέττα.—'Α, καλώς τή τήν κυρία! Τι έγινες, καλέ, από τώ πρωί; . . Και τ' είν' αυτή ή φωτογραφία;

Μόνικα.—Ξέρετε, έψαξα και βρήκα αυτή τή φωτογραφία σ' ένα παλιό σεντούκι. Είναι ο Μάρκος, όταν ήταν μικρούλης, καθισμένος στα γόνατα τής μαμάς του. Θά τή βάλω στην κάμαρά του, νά τήν ιδή όταν θάρθη. Είναι τώ δωρο μου.

Άνδρέας.—Χαρά στο δωρο!

Κολέττα.—Τί ιδέα κι' αυτή! Όλο κάτι τέτοια σούχρονται σένα στο κεφάλι. Μά τί θά καταλάβη ο Μάρκος άπ' αυτό τώ κίτρινομένο πράμα;

Μόνικα.—Έγώ λέω πώς θά εύχαριστηθή.

Ντοντός.—Γιά νά τήν ιδώ! (Μπαίνει τώρα μέσα στο σαλόνι ή Γιαγιά, ψηλή κι' ήλικιωμένη, καλοντυμένη και γλυκομιλήτη. Δαιρεύει όλα της τά εγγόνα κι' ή χαρά της είναι νά τάχη μαζί της).

Γιαγιά.—'Α, τί ώραία πού στολίσατε, παιδιά μου. Έτσι μπράσο, νά εύχαριστηθή ο καλός σας εξαδέλφος. Έγώ έτοιμάζομαι, γιατί σέ λίγο θά φύγω. Θά πάω στο σταθμό νά τόν περιμένω, και νά τόν φέρω. Δέ βλέπω τήν ώρα πότε νάρθη νά τοδ δείξω τώ ραδιόφωνο πού πήρα πρής χάρη του. Ο ήλεκτρολόγος ήρθε τώ πρωί και έκαμε τήν έγκατάσταση. Μου είπε πώς είναι έτοιμο νά

λειτουργήση και έφυγε, γιατί είχε βιαστική δουλειά στην πόλη. Όστε τώ βράδυ θά κάνω έγώ τώ μηχανικό και τόν ήλεκτρολόγο, όπως μουδειςε. Μόνο μήν τώ πειράξετε, παιδιά μου. Άφήστε τώ εκεί δά ήσυχο, ως πού νά γυρίσω.

(Όλοι γυρίζουν και κοιτάζουν τώ κομψό έπιπλο πού είναι στή γωνιά τοδ σαλονιού: ένα στενόμακρο κοντι κλεισμένο καλά μ' ένα μεγάφωνο από πάνω).

Άνδρέας.—Έννοια σου, γιαγιά, αν ξεχάσης τίς οδηγίες τοδ μηχανικού, έγώ είμαι δώ. Θά τώ κάμω έγώ νά δουλέψη.

Γιαγιά.—'Ανδρέα μου, τώ νοδ σου τά μήν τ' άγγίξης! Μή σου περνα ή ιδέα πώς μπορείς ν' άνακατώνεσαι παντού, γιατί τά παιδιά πολλές φορές νομίζουν πώς ξέρουν κάτι, άχως νά τώ ξέρουν καθόλου.

Ντοντός.—Ξέρεις, γιαγιά, ή Μαρτίττα φτιάνει κρέμσοκολάτα κι' ένα σωρό γλυκά.

Γιαγιά.—Ξέρω, Ντοντό μου, ξέρω. Θά κάνουμε, βλέπεις, λαμπρή υποδοχή στο Μάρκο μας. . . Δαιπέν παιδιά, έγώ φεύγω. Κολέττα, τώ νοδ σου, νά μήν κάνετε καμιά ζημιά. Θά γυρίσω κατά τίς πέντε. Άντιο.

(Η γιαγιά βγαίνει και τά παιδιά πηγαίνουν στο παράθυρο νά τήν ιδούν πού φεύγει. Ακούγεται νά δουλεύη μηχανή από αυτοκίνητο πού ξεκινά).

Ντοντός.—Πάει, έφυγε ή γιαγιά!

Κολέττα.—Σέ λίγην ώρα θά γυρίση πάλι.

(Γυρίζουν όλοι μέσα και κάθουνται καθένας σέ μια πολυθρόνα και

πιάζουν τή συζήτηση). Άνδρέας.—Τί καλά πού τώ σκέφθηκε ή γιαγιά νά φέρη ραδιόφωνο. Έφερε γιά τώ Μάρκο, αλλά θά τώ χαρούμε όλοι μας.

Κολέττα.—Θά τώ βάζουμε νά δουλεύη από τώ πρωί ως τώ βράδυ, ε;

Άνδρέας.—Ού, κι' από τώ βράδυ ως τώ πρωί! Θ' άκούμε συναυλίες, διαλέξεις, τραγούδια. . .

Ντοντός.—Μά πώς θά τ' άκούμε; Άνδρέας, σοβαρά.—Με τά κύμματα!

Ντοντός.—Έγώ θά πάω νά τώ ιδώ από κοντά.

Κολέττα.—Νά κάτσης εκεί πού κάθεται!

Ντοντός.—Μά δέ θά πάω πολύ κοντά. (Σηκώνεται και πλησιάζει τώ ραδιόφωνο, και χωρίς νά τολμή νά τ' άγγίξη, τώ εξετάζει με προσοχή).

Ντοντός.—'Α, ά! . .

Άνδρέας.—Τί είναι;

Ντοντός.—Έδώ μέσα κάτι τρίζει! . . Ένα ποντίκι! Παιδιά, ένα ποντίκι είναι μέσα και τρώει τά σύρματα! (Τώρα σηκώνονται όλοι και πλησιάζουν τώ έπιπλο).

Άνδρέας.—'Αλήθεια, άκοιτε ένα άσθενικό κρι-κρι-κρι; . . Κάποιο ποντίκι είναι μέσα, στοιχηματίζω πώς; θά τώ καταστρέψη τώ ραδιόφωνο!

Μόνικα.—Καλέ, πού βρέθηκε τώ ποντίκι, ακόμα δέν τώ φέραμε δώ μέσα τώ ραδιόφωνο; Είναι δυνατό;

Κολέττα.—Καλό κι' αυτό! Δέν τ' άκοις, καλέ, πού ροκανίζει τά σύρματα. . . Κρί . . . κρί . . . κρί . . .

Ντοντός, μεριάζοντας.—Ού, φο-

βάμαι! Άν πεταχτή άξαφνα στα μούτρα μας!

Άνδρέας.—Τώρα τί λέτε νά κάνουμε; Ν' αφήσουμε τώ ποντίκι νά φάη τά σύρματα;

Κολέττα.—Δέν πρέπει νά καθήσουμε με σταυρωμένα τά χέρια. Η γιαγιά θά πικραθή πολύ αν χαλάση τώ ραδιόφωνο τοδ Μάρκου.

Άνδρέας.—Φυσικά. Έχουμε χρέος νά προλάβουμε τήν καταστροφή.

(Πλησιάζει τώ ραδιόφωνο, γυρίζει τώ κλειδάκι και άνοίγει τώ κοντί).

Μόνικα.—'Ανδρέα, μήν τ' άνοίγεις! Η γιαγιά είπε νά μήν τ' άγγίζουμε.

Κολέττα.—Πάψε σύ, με τή γκρινια σου! Θέλεις λοιπόν νά μές τώ χαλάση τώ ποντίκι, νά μήν άκούσουμε τίποτα άπόψε; Αυτό θέλεις;

(Μια κι' άνοιξαν τώ μηχανήμα, όλοι ξεχνούν τώ ποντίκι και κοιτάζουν περίεργα μέσα).

Ντοντός.—'Από πού άκούγεται ή μουσική;

Άνδρέας, δείχνοντας τώ μεγάφωνο.—'Από κει.

Ντοντός.—Είναι δύσκολο νά τώ κουρντίσουμε;

Άνδρέας.—Καθόλου. Άν γυρίσουμε αυτό τώ χειρούλι, λίγο πιό πάνω, λίγο πιό κάτω, θά βρούμε σ,τι θέλουμε, Παρίσι, Λονδίνο, Ίσπανία.

Κολέττα.—'Ε, δέν τώ γυρίζουμε λεγάκι;

Άνδρέας.—Και ξέρεις, είναι ή ώρα πού έχουν άρχίσει οι συναυλίες. Στάσου. . . Νά! (Γυρίζει τώ χειρούλι).

(Ακολουθεί)

Μ.Χ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΙΚΟΝΗΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΗΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΓΕΩΡΓΙΟΣ Η. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Σίφουνας Άθηνων. Α' Βραβείον 278ου Διαγωνισμοδ Λύσεων.—2. ΑΡΕΑΚΕΙΔΣ Νο 1, Άθηναι-Σύρος. Α' Βραβείον Διαγωνισμοδ Σιωγραφικης.—3. ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ Α. ΚΑΛΑΥΡΙΑΣ, Άστρατόβροντο, Άργοςσάτιον. Α' Βραβείον 279ου Διαγωνισμοδ Λύσεων.—4. ΑΓΝΗ Γ. ΣΤΡΗΓΚΟΥ, Σοφοιόκλι, Πειραιός. Ίσοτιμος Α' Βραβείον 267ου Διαγωνισμοδ Λύσεων.—5. ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Ι. ΜΑΝΕΣΗΣ, Στάφανος τής Δοξης, Ζάκυνθος. Α' Βραβείον 275ου Διαγωνισμοδ Λύσεων.

(*) Από τήν συλλογή τοδ κ. Τάκη Κλεισιόδη σ' Ελληνική Παιδική Χρηνη.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 —“Ε, λοιπόν! Η μάνα σου κι η κόρη σου ζούν. Έμεις τις βρήκαμε και τις σώσαμε. Και ξέρεις πού θα είναι τώρα; Στο Μαρκάτο, στο σπιτάκι πού τις είχες αφήσει. Ξαναπήγαμε να τις βρής!”
 “Ο Μάρκος τούς κοίταζε σαστισμένος. Τόν κορόιδευαν; Όνειρευόταν; Ήταν αλήθεια αυτά τα θαύματα πού τού έλεγαν; Δεν έπίστευε σταδικά του.
 —“Αλήθεια; αλήθεια; φιδύριζε σά χαμένος. Μά πώς;... Έσεις;... Πώς;...
 — Δεν πιστεύεις; τού είπε ο Μοντανής. Έχεις δίκιο, γιατί τέτοιες συμπώσεις είναι άπιστευτες... Φαντάσου, να ταξιδεύουμε και μες και να βρεθούμε κοντά στα Τρία Σπίτια την επομένη της πλημμύρας! Άκουσε λοιπόν πώς ήρθαν τα πράγματα για να σώση τη μάνα σου από βέβαιον πνιγμό ο πατριώτης σου Μάριος Καπάνης.
 Κι’ ο Μοντανής διηγήθηκε στον Μάρκο την ιστορία πού ξέρουμε.
 Έκει να βλέπατε την τρελλή χαρά πού έπιασε τόν κακόμοιρο τόν Μάρκο! Άγκαλιαζε ένα ένα τα παιδιά, τούς έσφιγγε και τούς φιλούσε τα χέρια, έκλαιγε, γελοούσε, έχόρευε.
 —“Άχ, ή μαννούλα μου! φώναζε. Άχ, ή κορούλα μου! Ζούν, τις βρήκα, τρέχω κοντά τους! Και βέβαια θα βρίσκονται στο Μαρκάτο. Έκει θα γύρισαν, άμα έγινε καλά ή μάνα μου, άφου τὰ Τρία-Σπίτια δεν υπάρχουν πιά!
 Έκείνη την ώρα στην αυλή του χανιού ήταν και μερικοί άλλοι χωριάτες. Άμα είδαν τόν Μάρκο να κάνη έτσι, ρώτησαν τί συμβαίνει; κι’ ήταν έμαθαν, συγκινήθηκαν κι’ αυτοί.
 “Ο Μάρκος έτοιμαζόνταν να φύγη. Άξαφνα, σά να θυμήθηκε κάτι, έστάθηκε.
 — Κύριε Μάριε, ρώτησε, τώρα λοιπόν πηγαίνετε στην Τάρβη;
 — Ναι, αποκρίθηκε ο Μάριος. Άριο θα είμαστε εκεί.
 — Έτσι μπράβο! έκαμε ο Μάρκος. Πόσο θα χαρή ή καίμενη ή κυρία μητέρα σας! Η χαρά πού θα σάς ίδη θα την κάνη καλά.
 “Ο Μάριος έτρόμαξε:
 — Μά τί, ή μητέρα μου είναι άρρωστη;
 —“Όχι, φιδύρισε με δειλία ο Μάρ-

κος, και σά μετανοωμένος πού μίλησε, άρρωστη δεν είναι, μά...
 — Γιατί λοιπόν είπες πώς άμα με ίδη θα γίνη καλά; Πές μου γρήγορα, πές μου την αλήθεια, θέλω να μάθω!
 “Ο Μάρκος πήρε την άπόφασή του.
 — Καλά λοιπόν, είπες, να σάς πω δλη την αλήθεια, για να μνή υποθέσετε τίποτα χειρότερο. Η κυρία μητέρα σας, καθώς μου είπες ένας γείτονας σας τώρα πού ήμουν στην Τάρβη, είναι πολύ λυπημένη. Άφότου άρχισαν οι διακοπές κι’ είδε τάλλα παιδιά να γυρίζουν στα σπίτια τους, την έπιασε μελαγχολία πού δε γυρίσατε και εείς. Κάθε άπόγεμα καταβαίνει στέν κήπο μου κάθεται άκίνητη και σιωπηλή, χωρίς να μιλά σέ κανένα, από τις τέσσερις ως τις έφτά, πού γυρίζει ο κύριος πατέρας σας. Αδτός την καταφέρνει να μπη μέσα. Οι γείτονες την άκουνε καμμιά φορά, εκεί πού κάθεται να λέη μονάχη της: «Παιδί μου!... Μάριε μου!...» Γι’ αυτό σάς λέω πώς έισατε ή μόνη αίτια της μελαγχολίας της. Άμα σάς ίδη μιá φορά, θα της περάση. Μήν άργήτε λοιπόν, πηγαίνετε γρήγορα.
 “Ο Μάριος έκλαιγε.
 — Την καίμενη μου τη μητέρα, έλεγε. Δεν φανταζόμουν πώς θα υπέφερε τόσο... Άκούς εκεί να κάθετε κάθε μέρα τόσες ώρες άμιλητη!.. Ματώνει ή καρδιά μου πού τó συλλογιέμαι!
 — Μήν κάνης έτσι, Μάριε, τού έλεγαν οι φίλοι του. Άριο θάμαστε στην Τάρβη, ή κυρία Καπάνη θα σέ ίδη και θα σέ σφιξη στην άγκαλιά της, και σέ μιá στιγμή θα τὰ ξεχάση όλα.
 Άλλά ο Μάριος έξακολουθούσε να κλαίη άπαρηγόρητος.
 — Μητέρα μου, φιδύριζε, μητέρα μου... γιατί να μη τó συλλογισθώ, να τρέξω κοντά σου πιδ γρήγορα;... Θα σέ προφτάσω τώρα;
 — Μη λές ανοησίες! τόν μάλλωσε ο Μοντανής. μήπως είναι άρρωστη βαριά; Άκουσες τί είπες ο Μάριος; μελαγχολία έχει μόνο.
 — Μη δέν έκαμα καλά πού είπα στον κ. Μάριο για τή μητέρα του; ρώτησε άνησυχος ο Μάρκος.
 — Όχι, έκαμες πολύ καλά, τού αποκρίθηκαν. Τώρα θα επιταχύνουμε τó ταξίδι μας...
 — Να φύγω λοιπόν;
 — Πήγαμε στο καλό, Μάρκο.

“Ο Μάρκος τούς αποχαίρησε κι’ έφυγε πετώντας από τή χαρά του, για να πάη στο Μαρκάτο.
 Οι άλλοι συνέχισαν τó λιτό γεύμα πού είχε διακόψει τó μεγάλο αυτό έπαισόδεο. “Ο Μάριος δεν έκλαιγε πιά, αλλά ήταν πολύ συλλογισμένος. Άξαφνα είπες:
 — Παιδιά, είπατε να επιταχύνουμε τó ταξίδι μας; Λοιπόν όχι. Έγώ λέω να μείνουμε άπόψε εδώ, να κοιμηθούμε, και να ξεκινήσουμε άριο πρωί-πρωί.
 — Γιατί, Μάριε; έσο πού έπρεπε να βιάζεσαι περισσότερο;...
 — Έχω τó σχέδιό μου. Κάμετέ μου τή χαρή να γίνη όπως σάς λέω. Τι να κάμουν; Άφου είχε «σχέδιο», πώς μπορούσαν να τού τó χαλάσουν; Και συμφώνησαν.
 “Εμειναν λοιπόν στο χάνι εκείνο, κι’ άφου έδειπνησαν λιτά σπιως έγευματίσαν, άνέδθηκαν στην κάμαρα πού τούς έδωσαν για να κοιμηθούν. Οι άλλοι κοιμήθηκαν μακάρια, όνειρευόμενοι την άδριανή εδτυχία τού φίλου τους. “Ο Μάριος μόνο δεν έκλεισε μάτι. Φανταζόταν την άγαπημένη του μητέρα αδύνατη, άρρωστη, και φοβόταν πώς ο Μάρκος δεν τού είχε πει δλη την αλήθεια...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ’
Τόλου, τόλου, τόλου...
 Τό πρωί ξεκίνησαν, αλλά όχι πολύ νωρίς, γιατί ο Μάριος δεν έδίαζόταν καθόλου κι’ έκανε και τούς φίλους του νάρχοπορούν.
 Γιατί αυτό; δέν μπορούσαν να τó καταλάβουν, δέν ήθελάν όμως να τού έναντιώνονται. Κι’ όταν στο δρόμο έκανε τόν κουρασμένο και τούς έλεγε να καθήσουν πότε’ εδώ, πότε’ εκεί, δέχονταν χωρίς αντίλογίες.
 — Πόσο νάπέχη από δά ή Τάρβη; ρώτησε μιá στιγμή ο Δουμποδάνος.
 —“Ω, ούτε δέκα χιλιόμετρα, άποκρίθηκε ο Μάριος.
 — Φτάσαμε λοιπόν, φώναξαν οι άλλοι με χαρά. Σε τρεις-τέσσερις ώρες θα ήμαστε στην πόλη.
 — Ναι, είπες ο Μάριος, μά μη βιάζεστε, είναι ακόμα νωρίς...
 “Έκαμαν τὰ δέκα αυτά χιλιόμετρα μ’ δλη τους την ήσυχία. Και βρέθηκαν σ’ έναν ώραίο δρόμο, ανάμεσα σέ καταπράσινους άγρούς, πού δεξιά κι’ άριστερά είχε ψηλά δέντρα. Στο τέλος αυτού τού δρόμου φαινόταν μιá πόλη, μιá μεγάλη εκκλησιά κι’ ένα ψηλό καμπαναρείο.
 — Η Τάρβη μου! φώναζε ο Μάριος.
 —“Α, τί καλά! είπες ο Δουμπο-

δάνος, σέ λίγα λεπτά θα είσαι στην άγκαλιά της μητέρας σου. Έμπρός!
 —“Όχι, σταθήτε, είπες ο Μάριος, σκιάζοντας τὰ μάτια του με τήν παλάμη του για να διακρίνη την ώρα στο ρολόι τού καμπαναρείου είναι νωρίς ακόμα...
 — Μά για τί πράγμα επιτέλους; “Ολο νωρίς μάς λές πώς είναι...
 — Σούτ! άκούστε!... Τι φραίες φωνές!...
 “Από μακριά τραγουδούσαν κορίτσια. Και μέσα σ’ όλες τις άλλες φωνές, ξεχώριζε μιá πιό δυνατή και πιό γλυκειά. Στην άρχή δέν άκούγονταν τὰ λόγια. Μά όσο έπλησίαζαν τὰ κορίτσια, οι φίλοι μας ξεχώριζαν και τó τραγουδάκι πού έλεγαν:
*Τακτικά αυγή-αυγή,
 Πριν άκούω ήλιος βγή,
 Τό πουλάκι έξυπνά
 Και άμέσως άρχι-νά
 Τό γλυκό κελάδημά του,
 Τόλου, τόλου, τόλου...*
 — Άκούτε; είπες συγκινημένος ο Μάριος; είναι ένα τραγουδάκι σχολικό; κι’ έγώ τó τραγουδούσα μικρός στο σχολείο...
 Τὰ κορίτσια έπλησίαζαν και τὰ λόγια τού τραγουδιού άκούγονται ακόμα καθαρώτερα:
*Τόν Θεό δοξολογεί
 Τακτικά αυγή-αυγή,
 Και στον κήπον άνιηχεί
 “Η κλυκιά του προσοχή,
 Τό γλυκό κελάδημά του,
 Τόλου, τόλου, τόλου...*
 “Ο Μάριος άκουγε με προσοχή κι’ ή συγκίνησή του όλοένα μεγάλωνε. Τό τραγουδάκι άντηχούσε τώρα από πολύ κοντά κι’ ή δυνατή γλυκειά φωνή έλεγε:
*“Όταν έξυπνά κι’ έγώ,
 Τόν Θεό δοξολογώ
 Με καρδιά και με νυχή,
 Και μετά την προσοχή
 Κελαιδω σαν τό πουλάκι,
 Τόλου, τόλου, τόλου...*
 “Ο Μάριος έπιασε άξαφνα τó χέρι τού Δουμποδάνου και τού είπες:
 —“Ω, αυτή τή φωνή τή γνωρίζω!... “Ω, ναι, είμαι βέβαιος! είναι ή φωνή της Λουκίας!
 Οι «τρεις σωματοφύλακες» κοίταζαν περίεργοι, γιατί ήξεραν πώς ή Λουκία ήταν ή μικρή εξαδέφη τού φίλου τους. Πολλές φορές τούς είχε διηγηθεί ο Μάριος την ιστορία της οικογενείας του και τούς είχε πει τὰ δνόματα τών στενών συγγενών του. “Ηξεραν λοιπόν και τόννομα της Λουκίας.
 Την ίδια στιγμή, από έναν πλάγιο δρόμο, έπρόβαλε ή συντροφιά

των κοριτσιών. Μπροστά-μπροστά περπατούσε ένα κοριτσάκι ντυμένο κομψά, μελαχροινό κι’ όμορφο. Τάλλα είχαν σιπάσει κι’ αυτό μονάχα τραγουδούσε.
 “Ο Μάριος μ’ ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στα κορίτσια. Αλλά, καθώς είδαν τὰ τέσσερα παιδιά, τρέμαξαν και διακίμας έγιναν άστραπή, όπως πετούν τὰ μικρά σπουργίτια άμα βλέπουν άνθρωπο.
 Μόνο τó μικρό κοριτσάκι πού τραγουδούσε έμεινε στή θέση του και, κόβοντας τó τραγούδι στή μέση, έκοίταζε καλά-καλά τόν Μάριο, πού κι’ αυτός τó έκοίταζε χαμογελώντας.
 —“Α, σύ σοι, Μάριε; έσύ φώναζε άξαφνα.

Κι’ όρμησε στην άγκαλιά του και τόν καταφιλούσε.
 — Ναι, Λουκία, έγώ είμαι!
 —“Ω, τί χαρά πού σέ ξαναβλέπω! Πόσο θα χαρή κι’ ή καίμενη ή θείτσα πού θα σέ ίδη!
 — Η μητέρα μου! Είναι καλά, Λουκία, ή μητέρα μου;
 —“Όχι και τόσο, Μάριε μου... Ένόμιζε πώς δεν θάρχόσουν τώρα τις διακοπές κι’ από τή λύπη της άρρώστησε.
 — Άρρώστησε; είναι στο κρεβάτι;
 —“Όχι, όχι, μη φοβάσαι... Δεν είναι και τόσο άρρωστη... Άμα σέ ίδη, θα γίνη καλά.
 (Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. ε.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ

Μή νομίζετε, διαβάζοντας τόν τίτλο, πως πρόκειται για κανένα μύθο του Αισώπου. Όχι, η ιστορία που θα σας διηγηθώ είναι αληθινή και έγινε τώρα και λίγον καιρό στη Γερμανία.

Λοιπόν, ένας λωποδύτης εμπήκε τη νύχτα κρυφά μέσα σ' ένα θηριοτροφείο. Τι γύρευε να κλέψει εκεί μέσα, άγνωστο. Ίσως να έφραχνε να βρή κανένα σπάνιο ζώο για να το αρπάξει και να το πουλήσει ακριβά, ίσως να είχε άλλο σκοπό. Όπως και νάναι τριγύριζε ανάμεσα στα κλουβιά όπου ήταν κλεισμένα τα άγρια

«... Ένόμισε διαχρέωσή του να συλλάβη τόν κακοποιό».

θηρία, χωρίς να δίνει και μεγάλη προσοχή στους ένοικους τους. Έτσι πέρασε και μπρός από ένα κλουβί όπου μέσα βρισκόταν ένα υπέροχο λεοντάρι, που καθώς φαίνεται ενόμισε υποχρέωσή του να συλλάβη τόν κακοποιόν αυτόν που έρχόταν να τόν ενοχλήσει μες στον ύπνο του. Άπλωσε λοιπόν τόν ποδάρι του ανάμεσα στα κάγκελλα και μ' ένα χτύπημα «έθεσε έκτος μάχης» τόν λωποδύτη.

Τό περιεργό είναι που τόν λωποδύτη αυτόν τόν κατάζητοσε ή αστυνομία και δέν μπορούσε πουθενά να τόν βρή. Τό λεοντάρι λοιπόν που «έβαλε χέρι επάνω του» ήταν ο Σέρλοκ Χόλμς τών λεονταριών...

ΕΝΑΣ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Με τό συμπάθειο, όπως λένε κι' οι χωριάτες, στο διαγωνισμό αυτόν έλαβαν μέρος μονάχα αγελάδες, και ή ωραιότερη απ' αυτές θα βραβευόταν.

Και που έγινε ο διαγωνισμός; Στην Αμερική, που άλλου; Στην πολιτεία Ουλαχόμα.

Ότιόσο, θά πήτε, σε όλες τις κτηγοτριμικές εκθέσεις παρουσιάζονται αγελάδες και απ' αυτές βραβεύεται ή ωραιότερη. Τι ιδιαίτερο λοιπόν παρουσίαζε αυτός ο διαγωνισμός;

Άπλούστατα, οι διαγωνιζόμενες παρουσιάστηκαν ντυμένες και τουαλεταρισμένες. Μιά απ' αυτές λεγόταν μέλιστα Κλεσπάτρα, αν αγαπάτε, και φορούσε ένα φόρεμα με βούλες και μία όμοια καπέλλινα, μία άλλη φορούσε ένα όμοιο καπέλλο που έδενε μ' ένα πλούσιο φιδίγκο κάτω από τό σαγόνι της, μία τρίτη τέλος ήρθε με τό βοδάκι της εγκτεστημένο μέσα σ' ένα παιδικό άμαξάκι. Παρουσιάστηκαν και μερικές που δέν φορούσαν φουστάνια ή καπέλλα, μα κι' αυτές είχαν τα κέρατά τους στολισμένα με όμοιας φιδίγκους γαλάζιους ή ρόδιους.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΒΩΛΩΝ

Νά κι' ένας άλλος διαγωνισμός και θα νομίζετε βέβαια πως σ' αυτόν έλαβαν μέρος αγοράκια.

Μά κίνετε μεγάλο λάθος.

Ο διαγωνισμός τών βώλων, για τό πρωτάθλημα της Αγγλίας και για τό παγκόσμιο πρωτάθλημα, έγινε στο Τίνολεϋ Γκρήν της Σκωτίας, στην αλλη τού «Πανδοχείου τού Χρυσού Λαγωνικού» όπου γίνεται τακτικά κάθε χρόνο, από τρεις τώρα αιώνας.

Τήν τιμητική προεδρία τήν είχε ένας ένδοξος βετεράνος τών βώλων, ο Σάμ Σποδνερ που έχει ηλικία ογδοήντα χρονών. Ο Σάμ Σποδνερ είχε κερδίσει τό πρωτάθλημα για πρώτη φορά εδώ και πενήντα χρόνια—κάντε τό λογαριασμό και θα έδείτε ότι και τότε δέν ήταν τόσο μι-

«... Μιά αγελάδα ήθε με τό βοδάκι της εγκτεστημένο μέσα σ' ένα παιδικό άμαξάκι».

κρούλης—και κράτησε τόν τίτλο δεκαπέντε χρόνια στη σειρά.

Ο Σάμ Σποδνερ λοιπόν, ο επίτιμος πρόεδρος, είχε στους δημοσιογράφους ότι λυπάται πολύ για τόν ξεπεσμό τών βώλων, που ούτε καν τα παιδιά δέν τούς καταδέχονται πιά, ενώ άλλοτε ήσαν ένα κληθινό, σοβαρό σπόρ.

—Στην εποχή μου, είπε ο Σάμ Σποδνερ, όταν έσχοδάζαν από τη δουλειά τους, οι νέοι μαζεύονταν εδώ

στην αλλη τού «Χρυσού Λαγωνικού» έπαιζαν τούς βώλους και έπιναν μπύρα. Αυτά γίνονταν στον πολύ παλιό καιρό. Σήμερα οι σοβαροί άνθρωποι δέν καταδέχονται πιά να παίξουν τούς βώλους. Και οι νέοι παίζουν με μία μεγάλη χοντρή μπάλλα και δίνουν ο ένας στον άλλο κλωτσιές, και τσακίζουν τα πόδια τους. Μά τήν αλήθεια εγώ αυτό δέν τό νομίζω σπόρ.

ΠΟΙΟΣ ΤΡΕΧΕΙ ΓΡΗΓΟΡΩΤΕΡΑ

Σύμφωνα με μία Αμερικανική στατιστική, γρηγορώτερα απ' όλα τα

«... Ένας ένδοξος βετεράνος τών βώλων που έχει σήμερα ηλικία ογδοήντα χρονών».

ζώα τρέχουν ή αντίλοπη και τό ζαρκάδι που φθάνουν τα 92 χιλιόμετρα τήν ώρα.

Κι' ο πιό άροκλήντος είναι ο ρινόκερος, που σαν χοντρός που είναι ο κακομοίρης, μόλις φθάνει τα 32 χλμ. τήν ώρα. Ο έλέφας τρέχει γρηγορώτερα: 40 χλμ. τό λεοντάρι 48 χλμ. τό τσακάλι και ή καμηλοπάρδαλης 55 χλμ., ο βούβαλος και ή στροθακμήλος 56 χλμ.

Οι φίλοι μας όμως οι Αμερικανοί έσχασαν τό άλογο, που τρέχει ένα χιλιόμετρο τό λεπτό, και τό λαγωνικό που μπορεί να παραβγί, στην τρεχάλα με τό ζαρκάδι.

Αναφέρουν όμως τις ταχύτητες τών πουλιών. Έτσι τό χελιδόνι πετά με ταχύτητα 108 χλμ. ή αγριόπαπι 95 χλμ. Η αγριόχηνα είναι λιγώτερο γοργή, τρέχει μόνο 88 χλμ. Τό σπουργιτάκι φθάνει στα 76 χλμ. και ή καρακάζα στα 76.

Όσο για τα ψάρια, τό ταχύτερο είναι ο τόνος με 45 χλμ. τήν ώρα, και τό πιό άργό ο σαλμώδς που μόλις φθάνει τα 18. Η πέστροφα που φαίνεται τόσο γοργή, μόλις φθάνει τα 19 χλμ και τό μπαρμπούνι τα 24. Μάθετε απ' έξω αυτούς τούς αριθμούς για να κάνετε φηγούρα στους φίλους σας. Όσο για μένα, σας δημολογώ πως τούς έσχασα κιόλα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

«ΣΑΤΥΡΙΚΟ»

Τι μεγάλη φασαγία, Τι άναρμπομπούλα πάλι, Αχ αυτές οι Αγγλίες Μοδώνουν κάρει τό κεφάλι!

Λοχαγοί μα και Σερτάρχες Ξεπροβάλλουν κάθε μέρα, Κάνοντας άποκαλύψεις Εύτυχως... εις τόν άέρα.

Κι' οι άφίξεις απ' τή Ζουγκλα Μή θαρρείς πως πάνε πίσω, Ένας Θεριοδαμαστής Λέει: «Θά τούς άφανίσω!»

Η Κιό-Κιό και ή Έρμίνια Είναι φαβορί τού πιάνου, Έχουμε όμως τόν Τενόρους Απ' τή Σκάλα τού Μιλάνου.

Άλλες πάλι άνταλλάσσουν Σφουριχτρούλες και κουκλίτσες Η Μαρία Σουάρετ όμως Προημάει τις μουκλίτσες.

Τήν Θεριοδαμαστρίνα Που να μάς δομάση ήλθε, Ο γενναίος Κοσμοκρατωρ Τήν έδάμασε κ' άπήλθε.

Και ο Πρόεδρος ο Ζίλλερ Πουγαί Γερμανός τώνει, Απ' τή Συριανά λουκούμια Του έπόνεσε τό δόντι.

Κι' ο Δημήτριος ο καιμένος Που τής Σύρου τό καμάρι, Μά τόν Συριανό παρθε Στην πλατεία σουλατσάρι.

Άς προσθέσουμε και τούτο: Πως ή Γκάμπια ή καιμένη «Μυστικά» από τό Μίζαρε Κι' απ' τή Ρέμβη κερμίνες.

Μά δέν ξέρω πως ο Μόζαρετ, Ο καλιός ψευδογυμναστής, Τώρα πλέον άπεσύρθη Κι' έγινε συνταξιούχος.

Κι' ή Σανθή Υδραιοπούλα Που θαρρεί πως με γνωρίζει, Είς τή Δοξασμένη Υδρα Πάει και παραθερίζει.

Τάπα, μά όχι για να βγάλω Απ' τήν τρύπα του τό φίδι, Κι' όποιος τό παραγγίησει Ο μαπαλάης έχει ζόδι.

Υδραίοπουλο [B]

ΠΑΙΔΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ξέρεις πού είναι τό μεγαλύτερο δυστύχημα που να σε βρή; Όχι; Σου τό λέγω εγώ: Τό να σ' αφήσουν μόνη στο σπίτι να φυλάς ένα τσούρουμο παιδί. Στο λέγω εξ' ιδίας πείρας.

Ήταν Τρίτη άπόγευμα, κι' επειδή ή μαμά δέν θάβγαине, πήρα τήν άδεια να πάω σε μία συμμαθητριά μου να διαβάσουμε. Νά διαβάσουμε, τό λέει ο λόγος... αλλά τέλος πάντων. Έτοιμα-ζόρωνα λοιπόν, όταν άκούω τό κονδούνι τής κόρας. Ήταν ή θεία Στέλλα με τα τρία παιδιά της: Ντόθρα με τήν ήσυχία μου και κατεβαίνοντας τις σκάλες, σκέφθηκα να περάσω, να χαιρετίσω τήν θεία κι' ύστερα να φύγω. Που να φανταζόμουνά τι με περίμενε! Μετά τό φιλάει με τή θεία και τό ξαδελφάκι, άκούω τήν μαμά να μου λέη:

— Πόπη, ή θεία σου ήθε για να πιάς στην κυρία Α... Κι' επειδή είναι άδύνατο να πάρουμε τα παιδιά μαζί μας, θα καθήσης εσύ να τούς κάρης συντροφιά. Φιάξε τούς και κανένα παιχνιδάκι και... δέν κερνάει, ηγαίνεις άλλη μέρα στην φίλη σου.

Δέν ξέρω πόσα χρόνια άλλαξα από τό κακό μου, αλλά πέρασε κάμποση ώρα όσπου να γνέψω καταφατικά αν και κάθε άλλο παρά αυτό ήθελα να κάνω. Μά ήταν, βλέπετε, κι' ή θεία μπροστά κι' ή άνατροφή...

Όσο στη φίλη μου θα πήγαινα, και τό χειρότερο... θα καθόμουνά να φυλάω πέντε παιδιά—τρία τής θείας και δυό τα δικά μας κάνουν δυστυχώς πέντε.

— Ακούστε, είπα στα παιδιά μόλις φύγατε και τα μάγεψα στην τραπεζαρία. Θα παίξετε ήσυχα, χωρίς μαλλιάματα και χωρίς να κάνετε τό δωμάτιο άνω-κάτω.

Και παίρνοντας έναν τόμο τής Διαπλασης, κάθησα να ξεσκάσω. Άλλά που!

— Πόπη, κάνε μας κάδρα. Ήταν ή άδελφή μου Κική κι' ή ξαδελφούλα μου Νίκα. Αφού στέλσαν καλά τό κουκλόσπιτό τους, θέλησαν να τού βάλουν και κάδρα.

Πήρα δυό κομμάτια χαρτί και τούς τα ζωγράφισα. Για να πώ όμως τήν αλήθεια, δέν έβγαλα όλο τό... ταλέντο μου σ' αυτούς τούς... πίνακες. Όταν τό τελείωσα, τούς έδωσα και δυό καρφίτσες να τα κρεμάσουν.

Πάει αυτό. Έσκωφα πάλι στο διάβασμα, όταν ένας μεγάλος θόρυβος και κλάμματα μ' έκαναν να σηκωθώ για να δω τί συμβαίνει.

Ο Νίκος κι' ο Τάκης που παίζανε τούς καρβαλάδες, έχοντας γι' αλλα άναποδογωρισμένες καρτέλες, έπαθαν σύγκρουση και βρισκόνταν πεσμένοι ο ένας πάνω από τόν άλλο με τις καρτέλες τους μαζί.

Παρ' όλη μου τή φούρα, ή πρώτη μου κίνηση ήταν να γελάσω. Ύστερα, επειδή τό έκρινα άναγκαίοτερο, πήγα τούς σήκωσα, κι' έβγαλα τις καρτέλες στη θέση τους. Έκλαψαν όμως άκό-

μα και άναγκάστηκα, για να τούς ήσυχάσω, να φέρω γλυκά απ' τό μπουφέ και να... φάμε όλοι μας.

Και τό πρόγραμμα θα τελείωναν καλύτερα απ' ό,τι άρχισαν, αν τή Νίνα που άκοφείρει πάντα απ' τα δόντια της δέν τήν έπιανε ένας τρομερός κοινόδοντος—ή ένέργεια τών γλυκών, βλέπετε.

Έτσι και τής έφερα λίγο ούζο και τής έδωσα να τό κρατήσει στο στόμα της και στο μέρος που πονούσε, χωρίς να τό καταπιή.

Όταν ήλθαν ή μαμά κι' ή θεία με βρήκαν να έκτελώ χρέη... όδοντογιατρού, ενώ ξεφυσούσα από τό κακό μου γιατί όχι μόνο είχα χάσει ένα ευχάριστο άπόγευμα που θα περνούσα στής φίλης μου, αλλά δέν είχα διαβάσει ούτε πέντε σειρές Διαπλαση.

Διαδόση [B]

ΖΟΥΜΕ ΑΙΩΝΙΑ

Είναι μία γλυκαία μέρα, απ' τις πολλές τού Μάη. Ο ήλιος λάμπει, ο ουρανός είναι κατακάθαρος, τα πουλάκια πετούν ευτυχισμένα από κλαδί σε κλαδί και τραγουδούν μελωδικά τό γλυκό τραγούδι τής άνοιξης. Η κίνηση είναι άραιή, γιατί βρισκόμαστε σ' έναν έξοχικό δρόμο.

Στ' άπέναντι σίτι, ένα μικρούλιό αλλά όμορφο σίτι, τριγυρισμένο από καρποφόρα δένδρα και μυριόχρωμα λουλούδια, κάθονται ένας γέρος με τή γριά του, που τό χρόνια κύρωσαν τις ράχες τών και άρψαν στο πέραςμά τους να πέσουν στα κουρασμένα κεφάλια μερικές νυφάδες...

Η μέρα είν' όμοια, γι' αυτό ο γέρος άρπασε τήν έφημερίδα του, ή γριά τόν αώνιο σύντροφό της, τό πλέξιμο, και βγήκαν στην χαριτωμένη βεραντούλα τους, να πάρουν κι' αυτό μέρος στη μεγάλη χαρά τής φύσης...

Ο γέρος, κουρασμένος απ' τα χρόνια, κούρτωντας μ' αγάπη ένα ξεθωριασμένο κόκκινο κομπολόι, κι' ή γριά με μία μαύρη μαντίλα στο κεφάλι και μία φοβάτα μ' άπειρες πτυχές, κάθονται ο ένας άπέναντι στον άλλο, και συνομιλούν.

— Πέρασαν πιά τα χρόνια... Γεράσαμε και μας όσας γερονή ο καθέννας από τούς θνητούς, κι' ήλθα ή ώρα να άποχαιρηθούμε τή ζωή, τόν κόσμο, είπε ο γέρος.

Και γι' άπάντηση ή γριά τού λέει: — Μή στενοχωριέσαι γέρο μου. Αθότος είν' ό προσορισμό μας' να πεθάνουμε κι' έτσι να δίνουμε τή θέση μας σ' άλλους... Η ζωή είν' ένα φέριμα... Γεννιόσαι, ζής, πεθαίνεις... Τρέεις μοιραίες λέξεις, που άποτελούν τόν προσορισμό μας...

Κι' όμως! Πόσο άδικο είχε ή γριά.

Ο προσορισμός μας δεν είναι να πεθάνουμε, αλλά να ζήσουμε αιώνια. Η ζωή δεν είναι καθόλου ψέμα: τότε μόνο μοιραίοι να απολαύσει τη ζωή, όταν ζήσει μια πραγματικά χριστιανική ζωή...

ΝΥΧΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑΤΙΚΗ

Άργα-άργα ο χρυσοκόκκινος δίσκος του ήλιου κατεβαίνει πίσω απ' το βουνό. Η φύση σιγά-σιγά γέρονι κι' αυτή γιά να κοιμηθί. Ο ξυγολάτης, ύστερα απ' τον κόπο της ημέρας, μαζεύει τα βώδια του και παρνει τον δρόμο του γυρισμού.

Ταυρομάχος [B]

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Η μόνη πραγματική ευτυχία είναι εκείνη που αισθανόμαστε όταν κάναμε ευτυχισμένον κάποιον άλλον. Τα δάκρυα στη λύπη είναι όπως η βροχή στην έρημο. Η φίλια που κρύβει τα ελαττώματά μας μ'ς είναι λιγότερο χρήσιμη από την έχθρα που μ'ς τα κατηγορεί.

ΑΠΟ Τ' ΑΝΕΚΑΟΤΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Κάποτε ο Μέγας Ναπολέων είχε καλέσει σε τσάι τους στρατηγούς του και τις γυναίκες τους. Έκει που έπιναν το τσάι, η δούκισσα του Δάντσηγ - σύζυγος του στρατήρχη Αεφέμιο - λιγάκι λαίμαργη, άραξε, μ' επιτηδεύτητα μερικές σοκολάτες από τη μέση του τραπέζιου και τις... τσέπωσε.

Υποπλοίαρχος Κρίστιαν [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στο σχολείο. Γιαννάκι, αν έχης τρία μήλα και δώσης της αδελφής σου ένα, πόσα θα σοβ μέινουν; Τρία! Πώς; Μ' άφου θα δώσης το ένα; Μά της αδελφής μου δεν θα της δώσω κανένα!

Ατρόμητος Θαλασσοδύκος

Ο μαράβης που πουλά καρπούζια, φωνάζει: Άνδο και με το μαχαίρι!

Η μαμμά του Τοτού αγοράζει ένα. Κι' ο Τοτός της λέει: Μαρμά! που είναι το μαχαίρι; Μόνο το καρπούζι σοβ έδωσε!

Τσάρβετες

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 35ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΩΣ ΤΩΣ ΤΟΥ 1935.

["Ίδε «Διάπλασι» του 1934 φυλλ. 50]

Είς τον καλύτερον Πίνακα των Βραβείων ο εριθός που συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα εν ελω διέθεσεν ο διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Αιλή Αρχάνου, 520

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος Αρσενειδών, 390

ΕΠΙΛΟΓΟΙ

Φανακλάς, 221. Περασιατάκι, 208. Σύλλογος Άμυλλα, 169. Αλιβελά και Φελιάρος, 156. Κομίνη, 156. Καρμίνια, 130. Διαπλαστική Συντροφία, 104. Μαρία Έδελατίνα, 104. Εργατικό Μελισσιάνι, 104. Ανθισμένη Γαζία, 104. Μελαγχροϊνούλα και Τριελλή Καστανή, 104. Πριγκιπίσσια των Δολλαριών, 104. Πριγκίπα Σερινί, 104. Κλέφτης του 21, 104. Πολιτισμός, 104. Ναταλία Στοιγιάνοβις, 104. Άργύρ. Στοιγιάνας, 104. Σοφουλάκι, 104. Γιώτης Π. Τζανετάνης, 104. Σύλλογος Τραπεζοπαρέα, 104. Ανθρωπάκος, 78. Μελαγχροϊνή Όνειροπόλος, 78. Άσεν. Φαρδής, 78. Ιωάν. Παπαϊωάννου, 65. Πρόμαχος της Έλευθερίας, 52. Νινέττα, 52. Κλειώ και

Ευγένια Δ. Άνδροκοπούλου, 52. Κίτρινη Μαργαρίτα, 52. Άστρον της Αύνης, 52. Μύρτις, 52. Μελιστάλαχτη, 52. Αιώνιος Θρύλλος, 52. Λολίτα, 52. Σίγμορφη, 52. Παλαιά Έλληνίς, 52. Αγγέλα Μ. Γάγκα, 52. Έλεονώρα Π. Γεωργιάδου, 52. Δάμων, 52. Νιάου-Νιάου, 52. Χωρίς Φεργά, 52. Γκλόρια, 52. Γκάλικ, 52. Κ. Π. Θεοφιλόπουλος, 52. Άνθος του Ίονίου, 52. Σοφία Καλοδότη, 52. Σπυράκη, 52. Σπαρτιάτικοβόλα, 52. Χαλκιδιότησσας, 52. Ελβίρα Ι. Καρράνου, 52. Ξανθή Κουκλίτσα, 52. Σωφρονία Κατεβάτη, 52. Θάλασσα, 52. Μαρία Κουλοόρη, 52. Ρένα Κουντουρά, 52. Άγκυρά, 52. Μαίρη Α. Κρητικού, 52. Λιάνα, 52. Κουκουσιάνι, 52. Λία Δ. Μαρινάκη, 52. Στέφαν, 52. Κατελιανπούλα, 52. Σπερσιμένος Συγγραφεύς, 52. Δικηγόρος της Νεολογίας, 52. Βάνδα, 52. Χρυσόστ. Ι. Παπαδόπουλος, 52. Μεγάλη Έλλάς, 52. Νίτσα Παρισινού, 52. Μήνα Τ. Πατρικίου, 52. Πτολιμαίς, 52. Θαλασσοπούλα, 52. Δέσποινα Α. Πλατή, 52. Κωνστ. Α. Προβελγγίος, 52. Περικλ. Πρωτοπαπής, 52. Διαβολοκόριτσο, 52. Μικρομάγνη, 52. Ιωάν. Σαράφης, 52. Αρσενειδής Νο 1, 52. Σαλονιτίσσια, 52. Γοργή Φαροπούλα, 52. Ξανθομαλούσα, 52. Μαύρη Προσοπιδοφόρος, 52. Χιονισμένος Παρνασσός, 52. Καίτη Σωτηρακοπούλου, 52. Μακεδονικόν Ένδελβαίς, 52. Ευαγγελία Τιμοθέου, 52. Τσίλου, 52. Βασνικτων, 52. Κατακτητής, 52. Σουριέλας, 52. Ροδόγυλη, 52. Άστειδής, 52. Νίκος Κατσηδόουλης, 52. Χωροτίτσια, 52. Εργίνη Α. Αράκη, 26. Κέποιος, 26. Δημόδοκος, 26. Μαργαρίτα Ζουάννου, 26. Ρο, δανυή, 26. Γάργαρη Βρουσούλα, 26. Σπύρτο Μονάχο, 26. Κλειδί της Εθτικής, 26. Σαπφώ Οικονομίδου, 26. Όλδαρη, 26. Ορσοβίος, 26. Νινούλα, 26. Άγνη, 18. Τάσος Λούσης, 13. Λέλια, 18.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ. Θάπστοαλουν τ'α βιβλία του βραβείου, ε'αν δεν όρσει και ζητήσει αυτά ο ίδιος ο βραβευόμενος, ε'αλέγαν κατά τους όρους της προκηρύξεως, ε'κ τ'ων δημοσιευόμενων εις τ'α νεότερα φυλλάδια τιμωκαταλόγων τ'ων τ'όμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης της και υπολογίζων αυτά με τ'ος ε'κει όριζόμενας τιμάς. Τ'ων υπολογισμ'ων δ'ε της αξίας του βραβείου πρέπει να κάμη έγκριστος κατά τους όρους του 35ου Διαγων. Εσπαθώματος, (Ίδε 'Οδηγόν Συνδρομητου Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 και καθ'εξής).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΗΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 οδός Εδρυίδου την 31 Αυγούστου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπαγι της Γαλλίας, συνεργαζόμενος με τη Διάπλασι, διοργάνωσε διαβήματα ειδικής επιμέλειας για τ'α Έλληνόπουλα, τόσο του Έσπερινού όσο και τ'ων Ηλληνικών παρσιονών του Έσπερινού ως εξής: Κάθε Σάββατο, όρα (Αθήναι) 9 ώς 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια όρα (9 ώς 9-20) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί Διαγωνισμοί.

ΔΕΝ ε'αε τίποτα στο προηγούμενο, και θ'α ένομιεσε ίσως περ' το σημερινό φυλλάδιο, πρώτο της 3ης Σεπτεμβρη, δ'εν θ'α ήταν θωδσκασέλιδο. Αλλά να ποθ είναι, και τί όρατο! Σ' αυτό μάλιστα αρχίζουν κι' οΙ ΟΡΝΙΘΙΟΙ ΤΟΥ ΤΑ-ΓΚΟΥΝ, ένα χαριτωμένο κιν'ζικο μυθιστορημάκι με καλλιτεχνικώτατες εικόνες, που τ'ο κάνω κι' επικαιρο ο πόλεμος Κίνας κι' Ιαπωνίας. Αυτό διαβέχεται τ'ο «Πρόσ τ'α Άστρα». Αλλά κι' οί Τρεις Μ. Σωματοφόλακας μετ'α δύο φυλλάδια τελειώνουν και θ'αρχίσω στη θέση τους ε'ν άλλο μικρό μυθιστορημα (γιατι δ'εν μένουν άρκατά φυλλάδια ως τ'ο τέλος του χρόνου γιά μεγάλο) 'Επίσης τελειώνουν οε λίγο και τ'α Πουλιέ της Αέλλης, κι' η Κυρά-Μάρθα έτοιμάζει κάτι άλλο μικρό γιά τ'α μικρά της.

Έχω πάρα πολλά γραμάτια, γιατί κι' από την περασμένη εδομάδα έμειναν, κι' αέτην έλαβα πλ'θος. Γι' αυτό με λίγα λόγια μόνο θ'απαντήσω στο καθένα, και θ'α παρακαλώ τους φίλους μου τ'α λίγα αυτά να τ'α πάρουν γιά πολλά. Ανθισμένη Γαζία, ε'δειξα τ'ο γραμμα σου στον κ. Φαίδων, που σ' ε'χαριστοει πολύ γιά τ'α καλά λόγια και τ'η γενναία εισφορά. Ω, και στην Αθήνα περνά κανένας όρατα τ'ο αλοκαίρι του, με τ'α τόσα μέσα της συγκοινωνίας, που τ'ου επιτρέπουν να βρ'σκεται οε λίγη όρα π'οτε στο βουνό και π'οτε στη θάλασσα. Έλαβα, Μανέττ, την απάντησή σου στο Διαγωνισμό Λεσκών Λέξεων. Έκαμες πολύ καλά που δ'εν έτελιες ναρίς. Όσοι αναβάλουν επειδή η ώρα κιναιρό, χάνουν και μ'α κ'οφά τ'ην προθεσμία. Μικαέλα, χαιρώ που περνάς τόσο όρατα. στη Γλυφάδα. Το πάδι σου βέβαια θ'α είναι τόρα έντελως καλά. Είδες π'ος εμάνεψα τ'ο ψευδώνυμο που προτιμούσες; Έλαβα, Στέλλα Βιολάντη, κι' ε'ξετέλεσα. Ο κ. Φαίδων σ' ε'χαριστοει πολύ. Σοθ ε'σταελα και ε' τετράδια. Στην ε'ράτησή σου ε'χι. Άχ, τί δυσάγγιστος τ'ο γραμμα σου! Γράψε μου στο ε'ξής τουλάχιστο με π'ο σκοηρο μελάνι. Και τ'ο δικό σου, Μόγλη, δ'εν πάει παρακάτω. Γιατι, παιδιά μου, δ'εν μου γράφετε π'ο καθαρά; Σοθ έσταελα τ'ο τετράδιο που θ'α τ'ο θέλγες βέβαια γιά τ'ον Διαγωνισμό. Αντάρτη, αυτό, καθώς θ'α είδες σοθ ένεικναι. Χαιρώ πολύ, ε'χαριστώ γιά τ'α καλά λόγια, κι' ε'λπίζω να μου γράψης συχνά. Αλλά οε παρακαλώ, π'ο ε'υαγγιστοτα. Γιατι και οε μεταχειρίζομαι πολύ έθ'θωρο μελάνι. Εδογγελε Λιγυούνη, λυποήμαι που με άποχαριστές σήμερα γιά πάντα ύστερ' από 10 χρόνια - που ε'μαστα φίλοι, αλλά

παρηγορημαι που οε διαβέχεται ο αδελφός σου. Είδα με χαρά τ'ας προσόχες σου στη Εόμη και δ'εν άμυτ'έβαλλο π'ος θα κάμης λαμπρές σπουδές, ε'αν παλιό ε'ξιο διαπλαστούλο. Σε συγχωρώ, Βιολέττα των Άλπειων, άφου μάλιστα μου υπόσχεσαι να μου γράφης τόρα συχνότερα. Πολύ όρατα περνάς τ'ο καλοκαίρι σου, αν και δ'εν πηγες φέτος ε'σοχή. Άργυρος, Ροζελάντια, να μου γράψης αλλά με άποζητημένες σήμερα με τ'ο μέγαλο και όρατο αυτό γραμμα. Κρίμα που ο χάρος δ'εν επιτρέπει να σοθ απαντήσω σ' όλα όσα μου γράφης.

Έγκλιαντίνα, σοθ ένεικναι, καθώς θ'α είδες, τ'ο ψευδώνυμο, χαιρώ πολύ κι' ε'λπίζω να μου γράψης συχνά. Έλαβα και τ'ην επιτέγή - που άργησε λίγο - και σοθ έσταελα τ'ος τ'όρους 1901 και 1908.

Γιατι να οε κατακρινω, Θεοδόμαστη, δ'εν ήταν άναγκη να σοθ απαντήσω πρώτα γιά να μου ε'κναγράψης, ήθ'ος παρσοιαθικης άναγκη. Σ' ε'χαριστώ που δ'εν θέλεις να με κουραΐσης κι' άνησυχείς μήπως τ'α γραμάτια σου είναι δυσάγγιστοτα. Όχι και τόσο. Με λίγο κόπο τ'α διαβέχω. Πονεμένη Καρδιά, άπαντώ ο' ένα παιλιό γραμμα σου τ'ο Ιουλιού. Ο' Επαινος που πήρως στο Ραδιοφωνικό είναι άνευ δώρου. Η Άγγελια σου στοιχείζει 12,60 Έλαβα και τ'ο κομμάτι σου που θ'α τ'ο διαβέσω με τ'η σειρά του.

Μόρτα Φλόρη, σοθ ένεικναι, καθώς θ'α είδες, τ'ο ψευδώνυμο και χαιρώ πολύ. Τ'ο μελάνι που είναι έντελως ε'θωρο. Με μεγάλη δυσκολία διαβέσα τ'ο γραμμα σου, θ'α διαβέσω επεώρ'θηπτε και τ'ο κομμάτι σου γιά τ'η Σελίδα. Τις Άσκήσεις σου όμως οε παρακαλώ να μου τις ε'κναστειλής γραμμένες καθαρά, με μαυρο μελάνι. Άσκήσεις δυσάγγιστοτες είναι άδύνατο να χρησιμοποιηθούν. Δ'εν είναι, βέβαιος, κερμένο, που κι' ε'ταν δ'εν διαβέχ'ες μερικές λέξεις τις μαντέψεις από τις άλλες είναι λέξεις χωριστές, που δ'εν μαντέψονται ε'ταν δ'εν διαβέχ'ονται. Από τις πάντα λέξεις π. χ. ε'νός Μαγικού Γράματος διαβέχ'ω τις τρεις: χρυσός, όρος, μάγος. Μπορώ ε'ν' αυτές να μαντέψω τις άλλες δύο, αν είναι δυσάγγιστοτες;

Με πολλή ε'χαριστοτην διαβέσα, Μενεξέ, τις έντυπώσεις σου από τ'ο ταξίδι που έκαμες στη Γαλλία, Γαλιλα και Έλβετία. Η Εόμη λοιπόν σ' ένθωσιστος παρσοιστορο άπ' όλες τις πόλεις που είδες; Και πέραςος, στη Βενετία, τη Γέφυρα των Σταναγμ'ών γιά να σοθ φέρης, καθώς ένες, γούρι; Να ιθ'ωμε, θ'α σοθ φέρη; Έγώ λέω ναί.

Είδα, Μερσεντές, τί όρατα πέραςος στην Κηφισσία, στο όπ'οι της θεϊκής σου. Έκτός από τ'α τόσα ένδικαφέροντα που μου γράφες ε'ού, διαβέσα και τ'ο γραμματάκι της νέας μου φίλης από τη Σόρο, που σ' ε'υγγιστοει γιά τ'ην ένέγραφε. Π'ες της π'ος περιμένο να γράφης και οε μένα γιά να πάρη ψευδώνυμο. Σοθ έσταελα 11 τετράδια.

Και τ'ο δικό σου μεγάλο γραμμα, Άγνη Καρδιά, πολύ μ' ε'χαριστοει. Έλαβα τις απαντήσεις σου στοδς Διαγωνισμούς, σοθ έσταελα 2 τετράδια και περιμένο να μου ε'κναγράψης γρήγορα.

Χαιρώ, Εθάννα, που λαβάνεις πολλά γραμάτια από Διαπλασοπούλες άφ'ότου δημοσιεύσεις τ'ην Άγγελια. Ο κ. Φαίδων σ' ε'χαριστοει πολύ και γιά τ'ο καλκευτικό ποιηματάκι που τ'ου έγραφες, και γιά τ'ην εισφορά σου. Μικρή, λέει; Καθόλου! Άν ε'λοι έσταελων από 15 δραχμ'ες, θ'α μαζέυονταν άπάνω από 60,000!

Και, Εδουχία, τ'ο θυμάμαι στο προηγούμενο γραμμα σου δ'εν ε'ίγα χέρο να π'αντήσω κι' έκαμες πολύ καλά που μου ε'κναγράφες γρήγορα, με τ'ην ε'λίπα π'ος αυτό τ'ο γραμμα σου θάταν π'ο τυχερό, ήθ'ος θεωρεται «θησαυρο» κι' ε'να μόνο μου λόγο γιά τ'ην καρδιά που μου ε'κναγράθηκα. Δες όμως π'ος δ'εν ε'ισαι ε'γωιστορία. Άρκεσο λουπόν σ' αυτά τ'α λίγα που επέτρεψε ο χάρος να σοθ π'ο.

Αις Μαρσόνι, σοθ έσταελα Όδηγό και Λουσόχαρτο. Με τ'η συμπλήρωση της περιγραφής ε'χω τόρα πλήρη είδα τ'ο σπ'οτιού σου. Ένοιμα σου, δ'εν άναφερω τίποτα.

Άδύνατο να π'αντησω και ο' άλλους, ε'στω και με λίγα λόγια. Να φυλάξω τ'α γραμάτια που μένουν γιά τ'ο ε'ρχόμενο; Μά ε'ς τότε θ'α ε'χω λάβει κι' άλλα πολλά. Θ'α τάναφέρω λοιπόν άπ'λάς, δ'εν γίνεται άλλοιότιμα στις... γραμματοπλημμύρες. Χρυσόθεμης, Κατούνα, Σόνια, Πεισιόεικς, Έλενίτσα Καρταζόγλου, Μενεξέ, δένιο Δελινό, Δοξασμένο Άρωμαθ'ες, Άδουναρότο του Βουαντίου, Κατάσκοπος 38, Πόλις τ'ων Όσείρων, Δευκοσυρωιώτη, Τίνα Στρατηγού, Αιώνιος Θούλε και Πεισμάταρκο Ρατάνι - καλά μου παιδιά, και τ'α δικά σου γραμάτια διαβέσα με μεγάλη ε'χαριστοτην, ε'ξετέλεσα τις παραγγέλεις σας και περιμένο να μου ε'κναγράφετε.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΩΝΑ

13ο Δελτίο Εισφορών

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes entries like Μαργαρίτα Ρόδον 20, Μαρία Σπυράγ 25, Τσουινάδα 25, Κατουνίδα 20, Άγγραμπελη 50.

Τ'ο όλον μέχρι 30 Αυγούστου: δρ. 2069

Η Διαπλάσις άποπάζεται τ'ος φίλους της: Άμυτ'έβανα (δ' έτοιμάς σου ε'χεσθήθη με δρ. 22,90 γιά τις δύο άγγελίες τ'ος 37 φυλλάδιου) Άεταδ'ε (σοθ έσταελα 3 τετράδια τ'ο ψευδώνυμο σου δ'εν τ'ο γράφεις καλά, με γ'ώτα θέλει, ε'χι με ήτα) Τζέλιμο (σοθ έσταελα 8 τετράδια και περιμένο έννοιμα σου και τ'η «κακή πρόθεση» πάντα τ'η άποκείτω έκαμες καλά που ε'σταελας και δειότερο μετ'α τ'ην άπόρριψη τ'ο π'οτού, γιά να επιτύχη κανένας π'οπει να έμψισίνη) Κωνσταντίνον Παλαϊολόγον (έλαβα χαιρώ που πέραςος καλά στο Λουτρακί και που ε'ισαι ε'χαριστομένος ε'πε τ'ος τόσος όρατος Διαγωνισμούς) που ε'προκηρύξα ναί, να μου γράφης κι' ο μικρός αδελφός σου) Α. Χειμαριδόν (πολύ καλή θ'α δημοσιουή) Έφην Κ. Σανιά (έσταελα) αν πάρης ψευδώνυμο τόρα, θ'α τοχόη, όπως όλα τ'ο 1937, μέχρι τέλους Νοεμβρίου τ'ον Δεκεμβρη θ'α τ'ο άναπέσους ή θ'α πάρης άλλο γιά τ'ο 1938) Μικρόν Φιλίσσοπον (ε'ξετέλεσα τις παραγγέλεις σου, αλλά τ'α σταλλάξω π'ος να τ'α χρησιμοποιήσω; στο ίδιο χαρτί της επιστολής μου γράφεις Άσκήσεις και στο τέλος τ'ων Άσκήσεων, διηγήμα γιά τ'η Σελίδα δ'εν ε'σταελας π'ος τ'ο καθε τι πρέπει να γράφεται οε χωριστό χαρτί, μόνο του; λοιπόν να μου τ'α ε'κναστειλής) Βεργίλιον (έλαβα ναί, αλλά με τ'η σειρά σου) Δούναρον (λυσοχαρτο έσταελα από τ'ο βραβείο ε'χω στη διάθεσή σου δρ. 1,50.) Έρωσά τ'ων Θεομοπωλών (έλαβα, ε'χαριστώ χαιρώ που έγινες καλά έθ'γα γιά τ'ο έρσοτα και τ'ο σχολικό βραβείο που πήρως, ε'δ'ες!) Άραμον (έλαβα και περιμένο και τις απαντήσεις σου στοδς άλλους: οε συχαίρω που

προβιβάσθηκες με τόσο καλό βαθμό.) Σκορ-
σιδόν (χαίρω για δλ' αυτά που μου γράφεις;
για την Άγγελλα στείλες ακόμη δρ. 2, 20')
'Απλήν Ζωήν (πες στο μπαμπά πως θα
γράφω προσεκτικώς για τα δυο τελευταία έρ-
γα της «Ερσίνης»). Τσάρεβιτς (έλαδα-
καρμιά ενόχληση!) Κατούσαν (λυσοχαρτο
έστειλα, και μαζί το μεταχειρισμένο γραμ-
ματόσημο δραχμής) Νινέτταν (μπορείς,
ναι!) Ύδραίοπουλο (όχι, δέν βοοιόμαι)
'Αστραπόβροντο (ή φωτογραφία δημο-
σιεύεται σήμερα βραβείο έστειλα) Δογ-
χοφόρον της Βεγγάλης, Ίσιδα κτλ. κτλ.
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 20
Αύγουστου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 283ου Διαγωνισμού Λόσεων.
Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεσται μέχρι της
4 Σεπτεμβρίου.

478. Δεξίγραφος
Το πρώτο είναι μία πρόθεση δισύλλαβη,
Το δεύτερο ένα γύρισμα, ή δεξιά
'Η άριστερά ή προς τα πίσω.
Μ' αυτά τα δυο μου φάνηκαν μοναχά,
'Ο,τι ο σεισμός το φέρνει ή ο πόλεμος
Σ' όλο τον κόσμο νάπολύσω!

479. Στοιχειόγραφος
'Ενα ψάρι είμαι λεπτό,
Πού το κρέας σ'ανά παστό.
Τό λυσμά μου άν μου σβόσθη.
Ποταμό μας θάναυκρύσθη.
Σεληνιδίτικος Όριζον

480. Μετασυλλαβισμός
'Αλλάζει ο νομοθέτης
Την πρώτη συλλαβή,
Κι' ό,τι κακό τό κάνει
Και πάει στη φυλακή.
Κυφελιατάκι

481. Μεταγραμματισμός
Τά μαλλιά του θάναι χιόνια
'Αφού έχει έκατό χρόνια.
Μά κεφάλι κι' άν του άλλαξης,
Πάλι χιόνι θά κοιτάξης.
'Ηλέκτρα

482. Γωνία μετά Ψωμίδος
***** = 'Ακόλουθος θεού
**** = Φυτόν παρόχθιον
*** = 'Επίθετον σύνηθες
** = Όρα της ήμέρας
* = Χόρημα
***** = Νήσος της Ίσολίας
**** = Φυτόν εδάδιμον.

Είς την Ψωμίδα εν της κορυφής:
σύμφωνον, σύνδεσμος, βασιλεύς της Περ-
σίας, νήσος της Έλλάδος. Είς το μέσον
οι τέσσαρες σταυροί, σύχρηστον συναί-
σθημα.
Ειρηνικός

483. Κρητογραφικόν
1254567889 = Αίρετικός
282382 = Δένδρον
828287 = Προϊτόν ρόφημα
454092 = Πόλις
62782 = Κράτος
6129 = Πολλοί μαζί
74189 = Μυθιστορικόν πλοίαρχος
8367867 = Πόλις
93238 = Παιγι(δ)ιον.
Στέφανος Παρασκευόπουλος

484-488. Μαγικόν Γράμμα
Τη άναλλαγή ενός γράμματος εις ά-
κόστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλ-
λου, κάνετε το άσπυ, να σχηματι-
σθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι
τόσαι λέξεις:
Φρόνος, τρέμος, έρωμα, μάνδρα, τάφος.
Σιάν Φεβ

489. Διπλή Άκροστιχίς
Τά μέν άρχικα των κάτωθι ζητούμε-
νων λέξεων άποταλόν ποταμόν της
'Αφρικής, τα δε τρίτα γράμματα θεόν
αιγύπτιον;

1. Οίκος Θεού 2. Μέρος παντός κτι-
ρίου 3. Άρχαίον περιήρημον ποιήμα
4. Μουσικόν όργανον 5. Έρκετόν 6.
'Αγιον ζών.

Χονδροκέφαλος
490. Γρίφος
δο δο αγ αγ Κ Κ
δο ξω Σηθ ιν ποτέ!
δο δο αγ αγ Κ Κ
δο δο αγ Κ Κ
Πενεμένη Καρδιά

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Ασκήσεων του φύλλ. 26.
284. Υπερίτις (υπερ, ή, τίς).— 285.
Χίος-Πίος.— 286.
287. Χαλβάς Γάλας.— 288.
ΑΡΑΥ 'Ο μύλος, ή Μήλος, τό μήλον.
ΡΙΓΓΑ — 289—293. Διά του Τ: κη-
ΑΓΑΡ μα, τέρμα; όττος, ποτόν, ά-
ΨΑΡΑ μα, τέρμα; όττος, ποτόν, ά-
τμός. 294. ΟΜΗΡΟΣ ('Ο-
πως, Μ-ήλος, Η-άς, Ρ-όμος, 'Ο-βολός,
Σ-κός).— 595. Τόνα χέρι νίβει τάλλο
και τά δυο τό πρόσω.ο.— 296. Κάν με
πέισης ού με πείσης (ν, αν με κι, σ' εις
ου, με κι σι, ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[AZ'— 602]
Ερχόμενο από τον άφρισμένο Όκεανό
Χαιρετώ τον Διαπλασκόμο. 'Αλληλο-
γραφώ με δλους-ες. Δίσις: Μελαχροινό
Ναυτάκι Γαλαξείδιον.

Μελαχροινό Ναυτάκι
[AZ'— 603]
Θαμάκια, Χιονισμένη Έλάτη. Έοδ τι
ταξίδι: έκανες; Γράψε μου.

Μελαχροινό Ναυτάκι
[AZ'— 604]
Γαλιάνδρα, Κλέ-Κλέ, άδελφούδες, οι
φωτογραφίες σας στού «Κόκκινου» ή-
ταν εξαιρεσις. Σωτάς νύφης! Κουφτάκια
δέν θα μου στείλετε;... 'Αιμιονίς, Il y a
un temps pour toutes choses.

Πιγμουίνος
[AZ'— 605]
Αγκάθι, Μόρτις, Λευκή, Γελαστία, Δε-
πρόσπη, Γαλιάνδρα, Εθάννα, Βανθή
Νεράιδα, 'Αμαζόνες, Θηριοδαμάστρια,
'Απριλιόπαρβος, 'Αφριτιών, Ρέρθη, Νινέ-
τα, Μερσεντές, Πριγκιπέσσα, κι' από σάς
περμένονους υποστήριξη στον [AZ'— 525].
Παρατίνομαι έως 30 Σεπτεμβρίου.

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕ»
[AZ'— 606]
Συριανέ, τό να μη ξερω πόλύμπι δέν ει-
ναι έκάτωρον... Μες στο φίλο σου
Πιγμουίνο να κάτωθι πώ φρόνιμος! Ι.
Στο σόλλογό σας με δέχοσθε;

ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΗΣ
[AZ'— 607]
Διαπλασόπουλα, σάς υπενθυμίζομεν τον
[AZ'— 511] διαγωνισμόν μας, θά βρα-
δεύωμεν πρώτον, δεύτερον και τρίτον.
Βραβεία: 1) Κομφότατον Λεύκιωμα Παρι-
σιών, 2) Λεύκιωμα Έλληνικής επανάστα-
σεως 1821, 3) «'Η τιμή» Σουντερμαν (θεα-
τρικόν δράμα). Περιμένονους ενίσχυσον.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ
[AZ'— 608]
Αστειδία, ή διαδύνοσίς μου έχει δημο-
σιευθή στην [AZ'— 414] άγγελία.
Θλιμμένη Μελωδία

[AZ'— 609]
Ρέμβη, Χάρου Μπαρό, τί γίνασθε;
Γιατί δέν άναπαύεσθε;
Θλιμμένη Μελωδία
[AZ'— 610]

Συριανέ, από που άντιγράφες τον «Που-
λητή της τύχης», από τον τόμον του
1932; Δίγαιοπελαγίτης
[AZ'— 611]

Χιωτοπόλες, μία εβδομάδα έμεινα
στο όρατο σας νησί και σάς έμαθα
δες. Γιατί διαδίδετε τά ψευδήνωμά σας;
Θέλτε να κάμνετε τίς... Διαπλασόπου-
λα Κρήτης, τρέμεισσεσ τό
ΤΡΕΛΛΟΚΟΡΙΤΣΟ
[AZ'— 612]

Ρέμβη, Πάρς μερικές κεραμίδες για
να... εφφρανήθης. 'Ο Δεοντόμαχος δέν
λέγεται 'Ανθρώποπουλος, ο Μάυρος Πι-
ρατής δέν λέγεται Παπανηρόπουλος, ο
Κοσμοκράτωρ δέν λέγεται Θεοφιλόπουλος,
ούτε ο Δόδοθς Βύρων λέγεται Μαυρικής
(για δλους Διάπλ. ΒΕΒΑΙΟΤΑΤΑ). Μήπως
θα εξακολουθήσης; Ι.

ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΑΦΟΙ
[AZ'— 613]

Μαραμένο Τριαντάφυλλο, γιατί δέν μου
γράφεις; Γαρόφαλο, πώς ποίει ή μου-
πία; Μελαγχροινή Διαπλασοπούλα
[AZ'— 614]

Θηριοδαμάστρια, τί κάνει τό συμπα-
θητικό τρενάκι σας; 'Ας γελάσομε
με τίς [AZ'— 564]—[579]. Τά καίμενα τά
ζωοφάνια σηκώσανε κεφάλι!
Κόμης 'Οπλιγμαντώ
[AZ'— 615]

Εθλιμμένη Μελωδία, δέν νομίζεις ότι
Έάρκατα έβόσταξε τό παιχνιδί μας; 'Ο-
πίσιου τώρα με κουράγιο, και έκουσε με ψυ-
χραιμία την εις άποκάλυψιν καταδίκην σου.
Παρουσιάσας έπλα!... Θλιμμένη Μελωδία
= Τρελλοκορίτσο και Τρελλοκορίτσο = Κα-
ποδίστριας! 'Ε! πώς αισθάνεσαι; De
calme, de calme, mon amie. Και τώρα
σειρά μου: Πικολίνο = Σερπαντίνα και Σερ-
παντίνα; ποιάς; ;
Η ΑΔΕΛΦΗ ΣΟΥ!

[AZ'— 616]

Σίλλερ, έφθοσε ο καιρός να σκάσης οάν
Σαπούνόφουσα από μία φλυαρία.—
'Υδραίοπουλο, Θηριοδαμαστή, κρητίτον τό
σιγαν του λαλείν. Τό σύνθημά μου: «'Ερ-
γα κι' όχι ΛΟΓΙΑ»! Ι.

Κόμης 'Οπλιγμαντώ
[AZ'— 617]

Παρά των 'Απαντάρων, μήπως ο σόλ-
λογός σας παραθερίζεται τό Φάληρο;
Κόμης 'Οπλιγμαντώ
[AZ'— 618]

Αγαπητή Στέλλα Βιολάντη. Πολύ χά-
ρηκα για την γνωριμία σου. 'Αδικα
όμως πείραξες τό Κοκκινούπτερο.
'Αρχικατάσκοπος 22
[AZ'— 619]

Πρακηρόσομ δίμηνο τρίδραμο διαγω-
νισμό Μ. Μυστικόν. Βραβεία ποιη-
λα, έκλεκτά. Πολλός θάναυμαίφω έξαιρη-
τικά. Τμητική συμμετοχή θάποδοση και
δικιάς μου τιμάς. Τρέξαιτε και θά δήτε.
Δίσις: 'Αργύριον Καγιάφαν, Βιβλιοπώλην,
'Ανω Κυπαρισσιαν, διά Γολιάθ
[AZ'— 620]

Τιτάν (Α. Μ.) τό γράμμα σου, τό έλα-
βα. Γράψε μου συχνά.
Κατάσκοπος 33 (Ι. Π.)
[AZ'— 621]

ΠΑΤΡΟΚΛΕ Κονιάλη, ο Νάσοταθος
σάς έφαγς στο σούτιο-πόλλο 2-8.
'Ασημένιος Πιγμύνη